

Andinak, kinek mosolya még telefonon keresztül is átható.

PETER TAYLOR: TŰZVARÁZSLÓ

1. Dan

- Hová-hová, kicsi Dan?
- Hagyjatok békén, fontos dolgom van.
- Ugyan-ugyan. Csak nem olyan fontos, hogy miatta ne állj szóba a *barátaiddal*... Gyere, ülj le közénk, és beszéljessünk. Mutasd csak, mi van a zsákodban? Nohát, ez teljesen üres. Hová igyekszel ezzel az üres zsákkal?
- Semmi közöttök hozzá.
- Hisz' hogy ne lenne. A faluban mindenki tud mindenkiről, mindenki ismerőse mindenkinek. Hát ezt neked nem tanították meg?
- Engem úgy tanítottak, hogy csak azzal álljak szóba, akiben megbízok.
- Bennünk teljes mértékben megbízatsz. Látod, mi is üres kézzel jöttünk, mint te, és talán az se véletlen, hogy épp itt, az erdő közepén találkoztunk.
- Mostmár tényleg engedjete. Mire lemegy a nap, haza kell érnem. Nincs időm a játékra.
- Előbb mondd meg, hová mész!
- Hát jó. Anyám a szomszéd faluba küldött új köpülőedényért, mert a régi elrepedt. Mostmár mehetek?
- Miért nem említetted hamarabb, hogy vásárolni mész? Ezek szerint van nálad némi pénz. Igazán jó hír... Motozzátok meg!

A négy legizmosabb fiú Dan felé lépett. Hárman egy szempillantás alatt lefogták, a negyedik pedig módszeresen végigtapogatta a szóba jövő rejtekhelyeket. Dan ugrált, ütött, harapott, de túl kicsi és túl gyenge volt ahhoz, hogy kiszabadulhasson a környék vagányainak karmai közül.

- Semmi nincs nála, főnök – fejezték be a keresést.
- Hát persze. Esetleg megvizsgálhatnád a kezeit is, ha ráérsz.
- Hallottad, mit mondott Erik. Mutasd a tenyereidet, öcskös!

Dan nem mozdult, továbbra is görcsösen szorította a markát. Az izompacsirták bólintottak. Meglőkték, feldöntötték, pofon csattant, de az ujjak továbbra is ugyanúgy feszültek. Dan nem adta át önként a nála lévő érméket. Ez volt az első alkalom, hogy szembe mert szállni az Erdőkerülőkkal. A keze már a háta mögöt volt, és jókorát csavartak rajta, amikor valami lepottyant az avarba. Egy utolsót még belelőktek, és ismét a földön találta magát.

– Nana! Enyém az elsőbbség, hiszen én vagyok a főnök, úgyhogy én osztom el a zsákmányt. Nézzük csak, ... Ááá, hiszen ez tűzforró. Mit eszelt ki ez az ostoba Dan?

– De hiszen eddig az ő kezében volt, főnök. Ennyi idő alatt az egész bőre leégett volna. Itt valami nem stimmel.

Többen próbálták felemelni a részpézt az avarból, de alighogy hozzányúltak, éles fájdalom hasított a kezükbe. Kérdően néztek Dan-re, de ő is tanácstalan volt. Ekkor összenéztek, és hanyatt-homlok rohanásba kezdtek.

Dan megvárta, amíg az érme kihűlt, majd elballagott köpülőedényt venni.

— — —

Késő délután lett, mire hazaért. A falu szokatlanul üresnek tűnt. Minden ház ajtaja tárva-nyitva volt, de sehonnán nem jött ki se füst, se hang. Pedig ilyenkorra már az asszonyok és a férfiak is befejezik a mezőn a munkát, és gyerekzsivajtól hangosak az utcák. Most pedig néma csönd, az egész faluban.

Dan egy vörössessárgás medált talált a házuk kilincsére akasztva. Valami furcsa ábra volt az egyik oldalán, és ismeretlen betűk a másikon. Mindenesetre magához vette az érmét. Dan kiült a kúthoz, és várt. Lement a nap, feljött a telihold, de a falusiak még mindig nem érkeztek meg. Rémisztő vonítás hangzott fel az erdő sűrűjéből. Dan összerezzen a félelemtől. El akarják venni a pénzét, szülei és ismerősei elhagyják, és vadállatok lesnek rá a sötétből. Pedig az utóbbi időben egyetlen rossz fát sem tett a tűzre.

Aztán eszébe jutott: valószínűleg csak próbára akarják tenni. Nem szabad reszketnie, dideregnie, kiáltoznia, mert akkor megbukik a bátorság-próbán. Sokat hallott már a férfivá avatásról, hogy a gyermeknek bizonyítania kell, hogy méltó arra, hogy családot alapítson. De ilyen szertartásokat csak a tizennégy éveseknek rendeznek, és ő alig volt feleannyi. Akkor miért hagyták egyedül? És ha nem próba, visszajönnek-e valaha?

Összeszedte minden erejét, és próbálta megőrizni a nyugalomát. Ekkor mintha ág recsent és fény villant volna. Beszélgetés-foszlányok hallatszottak. Lehet, hogy visszajöttek végre? Nem, ők nem lehetnek, hisz lovon jönnek. De akkor kik azok, és mit akarnak tőle? Dan hirtelen futásnak eredt.

Akármerre is ment, mindenholnan közeledő lovasokat látott. Sötét felhők kúsztak az égen, akármelyik pillanatban eleredhetett az eső. A lovasok fáklyát tartottak a kezükben, és az egész erdőt átvizsgálták. Csakhamar észrevették Dan-t is. Hárman azonnal körülötte termettek.

- Mit kereshet itt ez a kisfiú?
- Azt ígérték, hogy ma estére kitelepítik a falvakat. Lehet, hogy a tolvajok küldték, hogy pakolja fel az értéktárgyakat, mielőtt mi ideérünk.
- Ugyan, ezek a falusiak olyan szegények, mint a templom egere.
- Akkor mi az a medál a gyerek kezében? Add csak ide, te vakarcs!
- Kicsi Dan a nevem.
- Uram. Mikor hozzám beszélsz, mindig tedd hozzá, hogy „Uram”. Hát ezt se tanították meg neked?

A láncing vasdarabjai egymásnak csendültek, amint a lovas leugrott a nyeregből. Aznap nem ő volt az első, aki durván kicsavarta Dan kezét. A fiú felkiáltott, és ebben a pillanatban eleredt az eső.

– Mégiscsak igazad volt: tolvaj ez. Ilyen gyönyörű nyakéket csak ritkán szerez magának az ember. Tudod mit? Legyen a tiéd, Jürgen. Ezzel talán belophatod magad a hercegkisasszony szívébe. Ne is szabadkozz, tudom, hogy ma éjjel szerenádot adsz neki. Hagyd ott ezt a medált szereted jeléül, és meglátod, hogy ha eljön az idő, téged fog választani.

– Bizony, messze van az még.

– Hát igen. Mire a kisasszony nagykorú lesz, talán ez a tetves háború is véget ér. De hátha téged fog választani a sok kérő közül. Gondolj csak bele: a hozomány része két teljes megyényi birtok. Menj, próbálj nála szerencsét, és ha négy év múlva elnyered a kegyeit, emlékezz majd, hogy annak idején a medált kinek köszönhetted.

– Rendben, majd felfogadlak inasnak.

Ezen mindhárman jót nevettek. Dan megpróbált kezeket oldani, de a harmadik katona észrevette.

– Hová-hová, kicsi Dan? Még nem döntöttük el, mit csinálunk veled. Derek, mit gondolsz, mennyit kapnánk érte, ha eladnánk rabszolgának?

– Ugyan – válaszolta a medál újdonsült tulajdonosa –, egy ilyen vézna kölyök még akkor se kéne a vevőnek, ha mi fizetnénk érte. No meg, nézz csak rá! – a fáklyával Dan szemébe világított –. Az arca alapján közülünk való, a ruhája pedig arra utal, hogy a szomszéd faluban született. Amondó vagyok, hogy vigyük magunkkal a várba, jó inas lesz belőle, ha megnő.

– Nem bánom, legyen.

– Pattanj fel, kölyök, ezúttal szerencséd van.

Ha az otthon és a rokonok elvesztését és egy teljesen ismeretlen környezetbe kerülést szerencsének lehet nevezni, Derek tényleg jól látta a helyzetet.

— — —

A háború rövidebb ideig tartott, mint amire a várbéliek berendezkedtek. Az ellenséget öt röpke hónap alatt sikerült viasztorítani a keleti hegyek mögé, a saját földjükre. A területszerző kalandozások viszont sorra kudarcba fulladtak, mert a barbárok évszázadok óta a hegyvidéken éltek, és ezt a helyzeti előnyt csak legalább ötszörös túlerő tudta volna ellensúlyozni. Így mindkét félnek erőt kellett gyűjtenie a harcok folytatásához, így egy hosszabb, három és fél éves békeidő következett.

Dan az istállóban kapott munkát. Ő csutakolta a lovakat, és ő vezette elő őket, amikor a nemes úriaknak szükségük volt rájuk. Feladatát becsületesen végezte, de a lópucolói poszt nem számított igazán előkelőnek, így nem csak a nemesek, hanem a többi cseléd ugratásainak és élceinek is ki volt téve. Barátai nemigen akadtak, a korabéliek lenézték. Egyedül Nulgan, az öreg erdész társaságát élvezte, de ő sajnos csak minden tizenötödik napot töltött a várban.

Dan nagyon várta azokat az éjszakákat, mert ekkor Nulgan kiült a főtérre, és a köré seregülő gyerekeknek csodálatos történeteket mesélt sudár tündérekéről, büszke törpékről és tohonya óriásokról. Mindegyik meséjét azzal kezdte, hogy „Egy kalandozó barátommal esett meg”. Mikor Dan rákérdezett, hogy vannak-e igazi kalandozók, és tényleg szörnyekkel és furcsa lényekkel csatáznak-e, Nulgan így felelt:

– Hát persze, kicsi Dan. Minden, ami ma este elhangzott, színiigaz.

– Belőlem is lehet kalandozó?

– Sosem lehet tudni. Bár az úri legényekből is csak minden századik adja a fejét kalandozásra, bárki előtt nyitva az út.

– Mit kell tennem mindehhez?

– Ha eljön az idő, tudni fogod. Többet nem mondhatok. A kalandozók ugyanis minden döntést egymaguk hoznak meg, és nem hallgatnak senki tanácsára.

Kicsi Dan persze nagyon messze volt még a kalandozásoktól. Nem tanították meg se lovagolni, se harcolni. Gyakran még ételt se kapott, ha valamelyik úrfinak úgy találta kedve, és ebédidőben újracsutakoltatta a lovát. Dan néha benézett a kovácshoz, és figyelte a patkolásokat. Nagyrítkán azt is látta, amint a kovács görbe kardokat egyenesít. Szinte mindenkitől megkérdezte, hogy ismeri-e a faluját, és látta-e a szüleit. A válasz mindig az volt, hogy az a falu a háború óta lakatlan. Ezek szerint tényleg nem őt tették próbára aznap éjjel. De akkor hová mentek, és vajon tudják-e, hol keressék, ha mégis visszatérnek?

Dan-nek minden napja bizonytalanságban telt. Teltek-múltak az évek, felcseperedett, tizenkét éves kamasz lett belőle. Már lemondott a szüleiéről, és csakis egyvalami érdekelt: elszökni ebből a várból, és kalandozóként szerencsét próbálni. Persze ló és pénz nélkül nemigen jutna messzire. E két dolog azonban a nemesek kiváltsága volt. Csakis a jó szerencsében bízhatott.

Egyik este, épp két nappal a hercegisasszony eladósorba lépése előtt, tűz ütött ki a régi lakótoronyban. A bentlévők gyorsan kimenekültek, csak a kisasszony maradt odabent. Mivel köhögést nem hallottak, valószínű volt, hogy elájult. A füst pedig egyre jobban ellepte a tornyot, a lángok kicsaptak az ablakokon, és furcsamód nem hagytak alább, bármennyi vizet is locsoltak rá.

Az egész várnép dolgozott. A kútra rákötötték a tűzoltóláncot, amely egyszerre hat vödört is elbír. Valaki lemászott és odalent igazgatta a vödörket, hogy minél gyorsabban ismét felszínre kerülhessenek. Többen megpróbálták a füst ellenére behatolni a lakótoronyba, de rövidesen köhögve-fulladozva jöttek ki. A hercegisasszony ugyanis a legfelső szinten tartózkodott, és addig senki nem bírta szusszal.

A várkapitány és felesége már-már lemondtak a lányukról, a dada hangosan jajveszékelt, az embereken megült a tehetetlen pánik. Dan is búsan tekintgetett maga elé, majd kissé megszédült. Csak pár pillanat múlva fogta fel, mi is történik vele: lélekszakadtából rohan a lángoló torony felé. Nem értette, mért tesz ilyet, hiszen a vár legnagyobb vitézei is kudarcot vallottak. Nem értette, de érezte, hogy sikerülni fog.

És valóban. Két perc se telt bele, és visszatért, kezében a hercegisasszonnyal egyetlen égésfolt és karcolás nélkül. Mégcsak nem is kapkodott levegő után, mikor kiért. A felcser sietett oda hozzájuk, és néhány perc múlva a kimentett hölgy visszanyerte az eszméletét. A várnép ujjongott, Dan-nel pedig szinte mindeki személyesen akart megismerkedni. A gratulációk közepette alig kapott levegőt. Végül a legelőkelőbb vendégszobába vezették, és az udvarmester közölte vele, hogy szolgálataiért jutalomból másnap azt csinálhat a várban, amit akar.

Bár Dan ébren maradt az éjjel, az egész olyan volt, mint egy álom. Újra visszagondolt rá, hogyan csinálta, és arra a következtetésre jutott, hogy minden bizonytalansággal meg kellett volna fulladnia. Azonban nem sokáig töprengett ezen, mert érezte, hogy másnap néhány ügye-

sen előkészített kívánsággal nagyobb lépést tehet afelé, hogy megszökjön és kalandozó legyen, mint eddigi élete során összesen.

2. A harcos

Trombitaszóra ébredt, melyet az istállóbeli fekhelye előtt csoportosuló díszőrség adott elő. Cifra ruhát hoztak neki, és a nemesek asztala mellé ültették le reggelizni. Mindenki ott volt: az udvarmester, a várkapitány és felesége, a hercegisasszony, a lovagok és vitézek. A vár ura koccintásra emelte poharát:

– Legyen ez a nap a mi kicsi Dan-unké, aki megmen-tette egyetlen lányom életét. Dan, a mai nap erejéig magunk közé fogadunk, és élvezheted mindazt, amit nekünk megadatott. A következő lovagi tornán te is indulsz, és ha hősieken helytállsz, nemesi címet szerez-hetsz. A mai naptól kezdve minden évnek ezt a nap-ját a tiszteletedre trombitaszóval ünnepeljük. Jó lesz-e így?

– Igen, köszönöm. – rebegte Dan, és aznap reggel nem jött ki több szó a torkán.

Azt kérte, hogy tanítsák meg lovagolni. Ez ugyanis csak az urak és úrfiak kiváltsága volt, egyszerű paraszt-embert nem néztek szívesen lóháton. A különleges al-kalomra való tekintettel azonban nem ellenkezett az istálló-mester. Elővezette a legjámorabb hátasát, fel-segítette Dan-t, és maga körül egy kötéllal irányítva járatni kezdte a lovat. Dan jó tanítványnak bizonyult, délre már egyedül is tudott ügetni Tavaszi Szellő hátán. Uzonna előtt megengedték neki, hogy kilovagoljon a hercegisasszonnyal – természetesen szigorú szülői és nevelőnői felügyelet mellett.

Nem kellett szégyent vallania, mindössze csak egy-szer botlott meg, mivel elidőzött a tekintete a kisassz-onyon, mialatt az visszamosolygott rá. Dan még nem tudta, mit jelentenek a kacér pillantások és a fura fej-mozdulatok, így ő is igyekezett hasonló „kedvességgel” válaszolni, nehogy megsértse az úri leányt. Ez volt az első alkalom, hogy csodálhatta szépségét, mivel eddig le kellett sütnie a szemét, ha nemes hölgyet látott. Így rendelték az évszázados hagyományok, melyekről Dan megfélelmezhetett egy nap erejéig.

Az uzonnát a réten fogyasztották el. Dan soha nem evett ilyen sokféle és érdekes ízű ételt. A várúr kedé-lyesen társalgott vele, hogy mik voltak a szülei, kitől örökölte a bátorságát, és hogy szeretne-e katona lenni a király seregében. Ezután verseket olvastak fel egy díszesen rajzolt könyvből. A kapitány egy katonaéne-ket, a felesége egy fa életét lefestő természeti képet, a kisasszony pedig egy románcos dalt adott elő.

P.T. MESTER: VIRÁGNYELV

Nézz reám, ülj mellém, kedvesem, vitézem,
Engedd, hogy karodat karomba igézzem.
Egyetlen vágyam van: fogadj a szívedbe,
S virágot tűzők ki szép fehér ingedre.

Ölelj át és legyen csókod az előleg,
Hogy szeretsz úgy is, ha nem hallok felőled.
Mielőtt indulnál vissza a seregbe,
Virágot varrok fel párnázott nyergedre.

Hírt kaptam. Te írtál? Olvasom, s nem értem:
Királyi pecsétet látok a levélen.
Csend honol. Bánatom csak a szél susogja,
Virágot viszek én fiatal sírodra.

Dan-t bámulatba ejtette a ringató hatású lüktetés és a néha ismétlődő szóvégződések. Eddig nem is tu-dott arról, hogy ilyen elragadóan is meg lehet szólalni. Kérte, hogy ő is hadd olvashasson fel valamit. Erre igen furcsán néztek rá, de megnyugtatta a hallgatósá-got, hogy a szülei megtanították a betűkre. Egy lovagi párbaj történeténél volt nyitva a könyv, így abba fogott bele. Az első botladozások után ráértett a ritmusra, és a várkapitány is meglepődött, milyen ügyesen olvas.

Utána még beszélgettek egy darabig, bár abból Dan igen keveset értett, számára teljesen ismeretlen dol-gokról folyt a szó. Annyit sikerült kihámoznia, hogy holnap lesz a hercegisasszony tizennegyedik születés-napja, és ekkor válik nagykorúvá. Valami első csókról és választásról is szó esett, de Dan nem merte megkér-dezni, hogy azok mit jelentenek.

A vacsorát már a várban költötték el. Sült őzet, nyulat és galambot szolgáltak fel a nagy asztalnál, me-lyeket a vitézek ejtettek el a délutáni vadászaton. Dan pár rövid szóban egy pohár bor mellett – ahogy a kapi-tány is tette reggel – megköszönte ezt a szép napot. Jól érezte magát, mivel mindenki körülötte forgott, kedve-sen szóltak hozzá, és bátorító kísérleteket tettek, hogy bevonják a társalgásba. Dan viszont tudta jól, hogy másnap ismét az istálló vár rá, és több, mint egy negyed év van még a lovagi tornáig. Nem táplált hiú reménye-ket: az urak sose szerették, ha közéjük furakodik valaki alulról, és biztos volt benne, hogy már gyülekeznek a rosszakarói, hogy az első adandó alkalommal lejáras-sák vagy kitoljanak vele. Vacsora után egy rövid ideig részt vett a mézesmázos csevegésben, majd azzal a ki-fogással, hogy másnap korán kell kelnie, elment aludni a megszokott helyére, a lovak közé.

Azt már nem láthatta, hogy rövid idő múlva a her-cegisasszony is kimentette magát, majd felment a szo-bájába, és egytől egyig széttepte azokat a leánykérő leveket, melyeket a szomszédos birtokosok fiai és más úrfiak küldtek neki nagykorúvá válása alkalmából. A helyi hagyomány szerint ugyanis miután egy lány be-tölti a tizennegyedik életévét, eladósorba lép, és a szü-lei bármikor férjhez adhatják. A kisasszony utálkozva gondolt a másnapra, amikor találkoznia kell eddig is-meretlen kérőivel, és legszívesebben bezárkózott volna a szobájába. Ezt azonban a szülei határozottan meg-tiltották, már csak az előző napi tűzeset miatt is.

Az ebédlőben lassan elcsendesedtek a nevetések, az urak visszavonultak a lakosztályukba, ki-ki a saját lá-bán, ki-ki a jó bor után inasa támogatásával.

— — —

Dan arra ébredt, hogy valaki az arcát simogatja. A mécses a szemébe világított, és csak hosszas pislogás után tudta kivenni, ki ül mellette.

– Mit keres idelent ilyen késő éjjel, kisasszony?

A kötelező udvariassági formulákat már a várba ér-kezésekor belesűjkolták.

– Ugyan már, nyugodtan a szemembe nézhetsz, hisz’

csak magunk vagyunk. Egyébként pedig szólíts Annie-nak, kicsi Dan. Hogy mit keresek itt? Nem tudtam aludni. Na, gyere, ülj már föl.

– Úgy tudom, árgus szemekkel vigyáznak rád, és az őrszemek minden léptedet követik.

– Alszanak mind, sikerült kilopóznom. Mondd, hogyan csináltad?

– Tessék??

– Mármint hogyan tudtál megmenteni az órási láncok közül? Komolyan kíváncsi vagyok rá.

Ugyanaz a pajkos pillantás, ugyanaz a fejtartás tükröződött Annie arcán, mint a délutáni lovaglás alatt. Csak most nyíltabban és nem el-elkapkodva. Dan-t zavarba ejtette az arcjáték, nem tudta mire vélni. Kezdte azt hinni, hogy a nemesek előtti szemlesütősdínek gyakorlati haszna is van: ugyanis akkor sokkal könnyebb épkezláb mondatokat megfogalmazni.

– Csak ültem a kövön, és kétségbe voltam esve. Aztán hirtelen átvillant valami az agyamon. Úgy éreztem, ha nem indulok el, és nem próbálom meg, az én vétkem is lesz, hogy ottmaradsz a tűzben. Még sohase éreztem így. Te vagy az első, akinek megmentettem az életét. Azt hittem, odabent sokkal nehezebb lesz, már a lépcsőforduló előtt földrerogyok, és engem is ki kell majd hozni. De furcsa módon nem fogyott el a levegőm. Szerencsére nyitva volt a szobád ajtaja. Amilyen gyorsan csak lehet, kivittelek az épületből.

– Ó, én megmentőm!

Annie váratlanul Dan nyakába borult, és egy ideig hosszan és boldogan sóhajtozott. A fiú nem tudta, mit ildomos ilyenkor tennie, így átölelte a lányt, ahogy ösztönei diktálták. Utána percekig hallgattak.

– Biztos nagyon magányos lehetsz. – törte meg a csendet a Annie. Dan-nek nem volt ideje még bólintani se. – Tudod, nálunk az illemszabályok mindig gondoskodnak arról, hogy legyen az ember lánya mellett mindig valaki, akibe belekarolhat, és aki naponta százszor megdicsérje az öltözkését. Sajnos a szokás azt is előírja, hogy a bókot illően meg kell köszönni, bármilyen ellen-szenves alaktól jött is. Kedvesen kell a másikhoz szólni, mosolyogni kell mindenkire, és nevetni azon, amit viccesnek szán.

Annie letelepedett Dan mellé, és tovább csacsogott.

– Az úri etikett gondoskodik arról, hogy ne érezze magát magányosnak az ember. Akármilyen rossz a kedve, akármilyen pocskék formában van, mindig akad valaki, aki megdicséri üdeségét. Az urak és úrihölgyek gyakran teszik tiszteletüket egymásnál, és gyakran biztosítják a másikat arról, hogy jó tulajdonságaik a múlt hét óta egy csöppnyit sem veszítettek értékükből. Épp ezért nekem nem szabadna magányosnak lennem a vitézek, a rokonok és a kérők özöne közepette. Nem szabadna úgy éreznem, hogy nem törődnek velem, ugye?

– De hisz te vagy az, akivel a legtöbbet törődnek. Már hetek óta folynak a nagykorúvá válási ünnepek előkészületei. Szinte minden várbélitől kapsz majd ajándékot. Nem értem, miért érzed egyedül magad.

– Ó, kicsi Dan, sokat kell még nőnöd, hogy megértsd. Több, mint féltucat férj-jelöltet kiválasztottak nekem, de nem árultak el semmit róluk, csak azt, hogy melyiküket kell majd a kegyeimben részesítenem. Még

egyszer se láttam őket. Azt se tudom, mit kell tennem. Amikor apámról beszélni akartam erről, azt válaszolta, hogy „mindannyian nehéz időket élünk, kislányom”, és hogy hiába is magyarázná, csakis akkor maradhat fenn a családjunk, ha azt teszem, amit ő javasol. Édesanyám nem mer ellentmondani. A dada csak a zsebkendőimet cserélgeti. – rövid szünetet tartott. – Te vagy az első, aki meghallgatsz.

– Te vagy az első, aki őszintén beszél velem.

– De én nem csak beszélgetni jöttem.

Annie kék szemeivel Dan tekintetét kereste, és kíváncsabb mosolygott, mint amilyennek a fiú ezeddig látta. Áttetsző hálóköntösén felsejlettek hívogató idomai, de Dan nem mozdult.

– Nem szabad. Akár fel is akaszthatnak érte.

– De hisz’ nem látja senki. Egymást közt őszinték lehetünk. Csak azt ne mondd, hogy nem kívánod. . .

– Gyönyörű vagy és jól megértjük egymást. Úgy kívánlak, mint tömlöcbe zárt rab a napfényt, . . .

– Én pedig úgy, mint kiszáradt föld az esőt.

– . . . de mégsem nézhetek rád, csak éjszaka, és mégsem ölelhetlek, csak gondolatban.

Ebben a pillanatban a harang elütötte az éjfélt.

– Csak egyetlen csókot kérek. Ezt a nyakéket valami Derek nevű alak adta nekem néhány éve. Ha megteszed, a tiéd lehet.

Dan-nek elállt a lélegzete. Az a medál volt Annie kezében, melyet azon az estén talált a házuk előtt, amikor a szülei elhagyták. Az egyetlen dolog, ami megmaradt neki a régi életéből, a faluból. Az egyetlen, amiből erőt meríthetne, ami egyedül neki szól, egyedül az övé. És csak egyetlen, vágyott, röpke csók az ára.

– Hogyan döntöttél, kis *tűzvarázslóm*?

Mindkettőjüknek ez volt az első csók az életében. Az első, az útkereső, a bátorító, a legboldogabb. Legálábbis akkor és ott úgy érezték. Miközben forgolódtak, körülöttük szétszóródott a szalma.

— — —

Tom, a segédükta lélekszakadva érkezett:

– Mondd, Dan, te megőrültél, hogy szándékosan rohansz a vesztedbe?!

– Ezek szerint leskelődtél.

– Az igazán nagy baj az, hogy Derek úrfi is leskelődött. Most elment, és csak arra vár, hogy a kapitány kijózanodjon, és mindent elmondhasson neki. Hogy lehetett ilyen meggondolatlan? Ráadásul éjfélt után. . .

– Gondolod, enyhítene valamit, ha tegnap történt volna?

– Mi az, hogy. Hát te még ezt sem tudod? A törvény szerint ahhoz a férfihez, akit egy lány a tizennegyedik születésnapján először megcsókol, köteles egy hónapon belül férjhez menni. Mit gondolsz, miért várta ki az éjfélt, holott bármelyik pillanatban megtehetette volna?

– Ezek szerint ennyire megtetszettem neki?

– Vagy ennyire nem fűlik a foga a többi kérőhöz. Annyi bizonyos, hogy nagyon nagy bajban vagy. Vagy féltucat főnemesi család gyermeke pályázik a fejedre. Ugyanis azt is előírja a törvény, hogy a lány öt évig nem választhat új férjet, kivéve, ha az első kérő az egy hónap lejártá előtt meghal. A legegyszerűbb megoldást az jelenti nekik, ha szép csendben eltesznek láb alól.

– Nem ugratsz?

– Nézd meg magad: egyre több méces gyullad föl a főnemesi épületrészben. Én a helyedben nem várnám meg a reggelt. Pontosan három perc múlva leeresztem neked a felvonóhidat. Ültél már lovon, most sem lesz nehéz. Menj egyenesen észak felé, a fővárosba, és húzd meg magad egy hónapig. Olyan messze tálan nem ér el a kezük. . .

Két és fél perc alatt Dan összepakolta a cókókját, és felnyergelte a legjobb lovat. A medált mélyen a zsebébe rejtette, és nekivágott az éjszakának.

Négy teljes napig tartott az út. Üldözőket nem nagyon látott. Ezek szerint Tomnak sikerült megtévesztenie a várbélieket a menekülési irányt illetően. A négy nap alatt volt ideje eldöntenie, mihez kezd majd a fővárosban: beiratkozik egy harcos-iskolába. Tandíjként a lovát ajánlotta fel, és – nemes telivér lévén – ez három hónapra elegendő is volt. Keményen tanult, egyes edzőgyakorlatok után úgy érezte, nem bír többé fölkelni, de végül sikerült beleszoknia.

Lefekvés előtt mindig elővette a medált. Az egyik különösen kimerítő nap után a nyakék furcsa vörös színben világított. Dan nem foglalkozott különösen vele, mert aznap ajzószeret adtak neki, hogy még nagyobb teljesítményre legyen képes, és a szer hatása alatt gyakran összemosódott a valóság és a képzelgés. Dan aznap este igen furcsát álmódott.

— — —

Egy sárgáspiros köpenyű, őszöreg alak jelent meg előtte. Mindketten egy óriási zöldellő réten sétáltak. Az öregember bőre nem volt ráncos, csak fehér haja, hosszú szakálla és a hanghordozása árulkodott a koráról. Mégis szinte fürge léptekkel, fiatalosan lépdelt Dan mellett. Többször szólásra nyitotta a száját, de utána mégsem adott ki hangot. Úgy tűnt, mintha valami fontosat akarna mondani, de különösen neheze esne a szavak megformálása.

Dan rutinos alvó volt. Mindig meg tudta állapítani, mikor álmodik és mikor van ébren. Sőt, képes volt bármikor felébredni egy rossz álmából. Persze ehhez mindenekelőtt tudatosulnia kellett benne, hogy amit megél, az a saját képzeletének szüleménye. Ezúttal viszont úgy érezte, hogy *valaki* más formálja az álmát, és csak akkor ébredhet fel, ha az a valaki szintén úgy akarja. Végre megszólalt az öregember:

– Szervusz, fiam! Én vagyok Sonbar, az őrszem. Ma éjjel az álmodban velem kell beérned. Azért jelentem meg előtted, mert tudom, miért hagytak el és hol vannak most a szüleid, és el is tudlak vezetni hozzájuk. Kíváncsi vagy rá?

Dan-nek nagyot dobbant a szíve. Mind álmában, mind azon kívül.

– Igen, uram.

– Mielőtt belekezdnenék, tudnom kell, hogy szólítsalak. Mi a neved?

Mostmár biztos volt benne, hogy nem álmodik: álmanak szereplői – mivel a saját elméje teremtette őket – tudni szokták a nevét.

– Dan, uram, kicsi Dan.

– Miféle név ez, fiam? Gyerekkorodban lehet, hogy így szólítottak. Egy olyan komoly emberhez, mint te,

a Daniel sokkal jobban illik. Apádat hogy hívták?

– Nem emlékszem, nagyon fiatal voltam, mikor utoljára láttam. Csak annyit tudok, hogy az ajtónk fölé az volt kiírva, hogy „Willow”.

– Akkor hát legyen a neved Daniel Willow. Mától fogva már nem vagy kicsi Dan, mert egy kisgyermek nem értheti meg, hogy miért hagyták magára a szülei, és azt sem, hogy miért nem üzentek neki. Felőtt vagy, és felnőttként döntesz majd, hogy akarsz-e őket látni. Így lesz, Daniel?

– Így lesz, uram.

– Hagyjuk ezt az uramozást. Ezentúl szólíts Sonbar-nak, én pedig Danielnek foglak hívni. Nos, kezdjük talán a legelején. Akkoriban, amikor nyolc éves voltál, a Keleti Barbár Birodalom támadással fenyegette a Királyságunkat. Később kaptuk a hírt, hogy egy hatalmas sereggel megindultak hazánk felé. A sereg többek között épp a ti falutokon haladt volna keresztül, hogy megostromolja a várat. Csak úgy maradhattatok életben, ha időben elmenekültök. De ez lehetetlen volt, mivel az ellenség több irányból támadott, és bármelyik pillanatban megérkezhetett volna.

– A falu összes lakóját – folytatta a sárgáspiros köpenyű öregember – mi, a mesterek mágiával biztonságos helyre vittük. A szüleid szóltak, hogy hiányzol, így otthagytunk neked egy medált, hogy később megtalálhassunk és magunkkal vihessünk téged is. Most jött el az idő: megtaláltalak, és ha szeretnéd, magammal viszlek oda, ahol a szüleid élnek, és régóta várnak rád.

– Most rögtön?

– Holnap megint megjelenek majd az álmodban. Akkor kell döntened. Sajnálom, hogy nem találtalak meg előbb. Tudom, hogy jól fogsz dönteni.

Ezzel az álom szertefoszlott, és Daniel felébredt. A medál vörös fénye lassan elhalványult. Daniel reggelig mélyen aludt, felkavaró öregemberek és messzi mezők látványa nélkül.

— — —

Másnap éjjel újra a mezőn járt, Sonbar társaságában. Az álomban is éjszaka volt. Rövidesen egy kunyhóhoz értek, amelyet a közeli tűz világított meg. Sonbar körbejárta a tüzet, majd megszólalt:

– Ma eljöhetsz velem, Daniel, és találkozhatsz a szüleiddel. Láthatod őket, beszélgethetsz velük, de reggel fel kell ébredned. Ha személyesen felkeresel, azt is meg tudom oldani, hogy éjjel-nappal velük lehess.

Sonbar belépett a tűzbe, és a karját nyújtotta Daniel felé. A fiú megkapaszkodott benne, majd óvatosan utána lépett. Bár érezte a tűz melegét, nem fájt neki, és a ruhája se kapott lángra. Hirtelen két kép villant fel benne: az egyik, amikor Erik és az Erdőkerülők kezét megégette egy részpénz, a másikban pedig önmagát látta kívülről, amint levegőt vesz a füstborította lakótorony kellős közepén. Mostmár egyáltalán nem érezte furcsának, hogy egy tűz közepén áll, és semmi fájdalom nem történik vele. Bólintott, amikor Sonbar még egyszer megkérdezte, hogy minden rendben van-e.

A lángok egyre magasabbra csaptak, és elborították az egész látóteret. Egyetlen apró, fekete pont látszott a távolban. Sonbar arrafelé indult el. Nehézkesen lépett,

mint aki mázsás súlyokat cipel a vállán. Többször meg kellett állniuk pihenni.

– Tudod, Daniel, nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz. De mostmár nem fordulhatunk vissza.

A következő pihenő után Sonbar összeesett. Daniel hiába szölongatta, hiába próbálta felrázni, az öreg nem mozdult. Amint megállt a szívverése, sötétvörös színt öltöttek a mindent átölelő lángok. Egyre közelebb értek Danielhez, és egyre jobban perzseltek a fiú bőrét. Pár perc múlva már ordított, kapálózott, segítségért kiáltott. A lángok belemartak a testébe, minden porcikájába éles fájdalom nyilallt. Sonbar eközben eltűnt, és Daniel egyedül maradt a lobogó lángfolyosón.

– Ne félj, Dan, csak egy rossz álom volt.

Harcostársai egytől egyig körülötte ültek.

– Mostmár túl vagy rajta, Dan. Tessék, idd meg ezt a pohár vizet, és használd ki a maradék pihenődöt. Holnap is nehéz napod lesz.

– Engem Danielnek hívnak, és azért vagyok itt, hogy a szüleimet újra lássam. Hol van az öreg Sonbar? Hol van a tűz, a folyosó?... és a lángok?... Miért nem értük el a fekete pontot?

– Szegény Dan, félrebeszél. Úgy látszik, nincs még hozzászokva az ajzószerhez. Gyertek, menjünk aludni. Remélem, nem lesz minden éjszakánk ilyen.

Nem is lett. Egyetlen hasonló eset sem történt a harcosiskola öt éve alatt. Egyetlenegyszer sem ragyogott fel a medál, és nem jelent meg egyetlen sárgáspiros köpenyű öregember sem. Időközben Daniel megnőtt, megizmosodott, szakállt növesztett. Kiváló harcos és testőr vált belőle, jól bánt a karddal és a pajzzsal, és mindig helyén volt az esze. Egy ideig a városőrség tagja volt, majd gazdag kereskedőket védelmezett. Fiatal kora ellenére felvette a versenyt a tapasztalt harcosokkal is. Pár alkalommal az arénában tette próbára erejét gladiátorok és fenevadak ellen.

A tanulás befejeztével Daniel nemesi címet vásárolt magának, és Willow úrnak (háta mögött Willow úrfinak) szólították. Saját lakása volt a fővárosban, és saját kardját hordta a derekán. Legutóbb régi lakhelye felől azt a hírt hozták neki az utazók, hogy Annie kasszony még eladósorban van, bár azóta is számos kérő ostromolja. Daniel az istállóbeli eset óta több lányt közel engedett magához, de egyikükben sem találta meg az igazit, egyikük se ért fel azzal, mint amilyen Annie volt azon az éjszakán. Bár csak egyetlen csók esett meg, de a maga csalafintaságában mégis őszintébb és természetesebb volt, mint a városi lányok enyelgése.

Daniel elérkezettnek látta az időt, hogy megkérje Annie kezét.

— — —

Napfényes, nyári délelőtt volt, a vár falai büszkén magasodtak a hegyoldalról a környék fölé. Egy lovasfutár kért bebocsátást.

– A hercegkasszonynak hoztam sürgős üzenetet.

– No, és ki küldi?

– Egy régi ismerőse, aki csak öleltte kívánja felfedni a kilétét.

– Hát mondd meg annak a régi ismerősnek, hogy Anabelle grófnő már nem tartózkodik itthon. Ugyanis tegnap hazautazott a férjéhez, Teslock főméltóságú

báró úrhoz, és ha az ismerőse üzengetni kíván neki, azt ezentúl ne ide, hanem a Teslock-kastélyba tegye.

A futár majdnem leesett a lováról.

– Látom, igen elfáradtál. No nem bánom, gyere, pihenj meg nálunk, eláll az az üzenet holnapig. Már rég nem járt itt messziföldről utazó, s talán a kapitány úr is kíván üzenni néhány távoli barátjának. Persze nem kívánjuk ingyen.

– Köszönöm, nem. Sietnem kell, mert várnak rám valahol.

Ezzel a küldönc megfordult, és elvágtatott. A kapuőr hosszan nézett utána.

Daniel furcsa görcsöt érzett a hasában, mialatt ráért a Teslock felé vezető útra. Ez volt az egyetlen fejlemény, amire nem számított. Az aggódo szülők és a rivális úrfiak nem jelentettek volna akadályt: különben érezte magát náluk. Vajon milyen ember az a Teslock, hogy öt év után Annie őt választotta? És miért csak most ment hozzá, amikor tizennégy éves korában is megethette volna? Daniel nem maradhatott ott a várban, hogy mindezeket megtudakolja, hiszen nagy volt a veszély, hogy idő előtt felismerik, amivel egy jókora lépésselönytől eshetett volna el.

Úgy döntött, nem hamarkodja el. Először kérdősködik Teslock báróról a környéken, majd egy ideig távolról figyel Annie-ékat. Kivárja az megfelelő alkalmat, és akkor minden báját beveti majd. Tisztában volt vele, hogy nehéz feladat vár rá, hiszen a báró gazdagságával és befolyásával nem tud versenyre keln. Annie-t csak akkor szerezheti meg, ha ő is akarja. Vagyis újra kívánatosá kell tennie magát a szemében. Miközben ezen gondolkodott, feltűnt neki, hogy a nyakában függő medál egyre vörösebben világít.

Amint haladt előre, a fény egy rövid ideig erősödött, majd újra fogyni kezdett. Danielt kezdte érdekelni a dolog. Visszafordult, és a fény ismét erősödött. Megkereste a legvörösebb pontot, majd az előző irányra merőlegesen indult tovább. A medál egyre fényesebben ragyogott. Egy sebes sodrású patak és egy sziklafal is nehezítette haladást, de nem tudták lelohasztani Daniel kíváncsiságát. A medál vörös fényét követve előbb egy dús rétre, majd egy erdőszéli kunyhóhoz ért. A kunyhó mellett egy első látásra évek óta használaton kívüli tűzhely állt. Olyan volt, mint egy régi álom.

3. Daniel

Leszállt a lováról, és belépett az ajtón. A belső falakat pókháló lepte be, a deszkák nyikorogtak, a vízszintes részekre vastag porréteg telepedett, mintha évek óta nem élne ott senki. Erre azonban rögtön rácaffolt az ágyon, sárgáspiros köpenyben fekvő, ősz, hosszú szakállú öregember. A környezetében mintha megállt volna az idő, és a vasfogak mintha békén hagyták volna őt, a ruháját és a fekhelyét. Éppoly tiszta volt, mintha csak pár percre heveredett volna le, és az arcát se csúfították ráncok.

– Sonbar! – kiáltott fel Daniel. – Hát mégis...?

Nem kapott választ.

Mikor közelebb lépett, észrevette az öregember nyakában függő medált. Épp olyan volt, mint az övé, és

épp olyan vörösen világított. A fülét a szívére tette, de nem érzékelt dobogást. Pulzusa sem volt az öregnek. Megrázta, de nem történt semmi. Összeérintette a két medált, mire kialudtak a vörös fények, de Sonbar még mindig mozdulatlanul feküdt.

Daniel észrevett néhány könyvet és papírköteget az íróasztalon. Kinyitotta az ablakot, és a beáramló fény mellett lapozgauni kezdte őket. Először egy levél akadt a kezébe: „Sonbar őrszem kezébe”. A keltezés tízéves volt, a szöveg ismeretlen nyelven íródott. Egy másik, hétéves keltezésűn pedig az állt, hogy „Sonbar varázslómester részére. Sürgős.”. Ezek szerint mégsem álom volt, és lehet hogy... Lehet, hogy a szülei még mindig élnek? Daniel izgatottan vette sorra a lapokat.

Kedves Jószándékú Utazó!

Bizonyára igen furcsa gondolatok kavarognak benned, amikor ezeket a sorokat olvasod. Valóban nem túl megnyugtató látvány egy eszméletlenül fekvő öregember egy szabadtéri tűzhely közepén.

Kérlek, ne próbálj meg felébreszteni, és orvost se hívj! Azzal teszel a legtöbbet értem, ha beviszel a kunyhómba, és kényelmes helyzetben az ágyamra fektetsz. Ha az a szándékod, hogy kirabolj, az ágyam mellett egy zacskóban találsz némi ezüstpénzt, más pénzzé tehető tárgy nincs a kunyhóban.

Fáradozásaidat előre is köszönöm:

Sonbar, az őrszem

Ezt a levelet Daniel ágy mellett mellett találta, de a pénzeszsák nem volt sehol. Ezek szerint nem ő volt az első, aki itt járt. Töprengésre nem jutott ideje, mert egy kedves, öreg hangot hallott maga mögül:

– Örülök, hogy eljöttél hozzám, Daniel, és végre személyesen is megismerhettelek. Látom, jócskán megnőttél, mióta utoljára láttuk egymást. Érezd magad otthon a kunyhóban.

Daniel hitványabban érezte magát, mint egy kísértetjárta kastélyban éjnek évadján.

– No, ne nézz rám úgy, mintha szellemet látnál. Ez most a színtiszta valóság. Csípj meg, ha nem hiszed! – megtette. – Bizonyára kíváncsi vagy rá, hogy miért kerestelek fel álmodban, és miért nem jelentkeztem utána öt éven át. Kössünk egy alkut: én mindezt elmondom neked, te pedig cserébe elmeséled, mi történt veled az öt év alatt. Rendben van így, fiam?

Danielben a kíváncsiság erősebbnek bizonyult a félelemnél, és elfogadta az ajánlatot. Sonbar, miközben beszélt, kiment a rétre, és körbe-körbe járkált.

– Amit az álmodban elmondtam neked, valóban igaz, de nem maga az igazság. A társaim, akikkel annak idején a falusiakat kimenekítettük, engem küldtek vissza őrszemnek, hogy tájékoztassam őket a harcok menetéről, és keresselek meg téged, amint csak lehet. Mivel nem ismertelek, csakis a medál nyomán indulhattam el téged keresni. A medál közelségét viszont egyáltalán nem éreztem. Ez jelenthette azt is, hogy veled együtt az ellenség kezére került, de azt is, hogy mágikus árnyékban tartózkodik. A legközelebbi ilyen hely a vár volt. Mivel akkor éppen ostrom alatt állt, és a közelben portyázó csapatok cikáztak, nem sokat tehettem.

– Pár hónapon belül – folytatta Sonbar – alábbhagytak a harcok. A társaimat mindvégig tájékoztattam az eseményekről, de csak az első néhány jelentés után üzentek vissza, hogy megkapták. Többször próbáltam velük ismét felvenni a kapcsolatot, de nem válaszoltak. Úgy döntöttem, hogy utánuk megyek, de egy erős mágia megakadályozta az átjutást, melyet biztosan nem ők hoztak létre. Időközben meg is találtalak a várban, de mivel én magam sem tudtam eljutni a szüleidhez, és még túl fiatal voltál, nem fedtem fel a kilétem.

– És amikor elszöktem a fővárosba?

– Addigra már tudtam, hogyan lehet leküzdeni az áthaladást gátló mágiát. Ám ahhoz az én erőm nem volt elég, ezért kerestelek fel álmodban téged, hogy együtt, egymást segítve vágjunk neki a tűzfolyosónak.

– De hiszen te is jól tudod, Sonbar, hogy semmiféle mágikus erővel nem rendelkezem. Egy egyszerű harcos vagyok, és akkor csak egy kalandvágyó kislány voltam.

– Épp ez az, amiről beszélni szeretnék veled. – szökött, majd abbahagyta a járkálást, és mélyen Daniel szemébe nézett. – Hallottam híredet, fiam. Ahogy a hercegisasszonyt kimentetted az égő épületből, abba egy ereje teljében lévő férfi is belefutott volna. A legutóbbi lovagi húszpróbán a Királyság legvitézesebb vitéze is mindössze két és fél percig maradt eszméleténél egy füsttel teli szobában. Egyes megfigyelők szerint te több, mint négy percet töltöttél odabent. Egy köznap ember nem képes ilyesmire. Te más vagy, mint a többiek, Daniel. Olyan erővel rendelkezel, amilyennel századok óta senki sem ezen a világon.

– De hisz nem is volt olyan ördögösség. Csak bementem, és kihoztam a kisasszonyt a toronyból.

– És eközben a hajad szála se görbült, a ruhádon egyetlen folt se esett? A többi „bátor megmentő” bőrét máig sem gyógyuló sebek csúfítják. Elmékezz vissza, Daniel: megégetett a tűz valaha is? És emlékezz: történtek-e a gyermekkorod során olyan dolgok, melyeket a mai napig nem tudsz megmagyarázni? Még mindig úgy érzed, hogy semmi különös nincs ezekben?

És Daniel emlékezett. Emlékezett, ahogy megpróbálták elvenni a pénzét, de az tűzforró lett. Emlékezett, hogy az ágya mellett mindaddig nem égtek le a gyertyák, amíg nem akart elaludni. Emlékezett, hogy egyszer megbotlott, fejjel előre egy tűzbe zuhant, hogy mindenki körülállta, és csodálkoztak, hogy baj nélkül megúszta. És emlékezett, nagyon régről, hogy egy sárgáspiros köpenyű ember áll a bölcsője fölött.

– Én voltam az, Daniel. Mi, *tűzvarázslók* éveken át járjuk a falvakat, hogy tanítványt keressünk magunknak, aki majd továbbviszi, amit elkezdünk. A gyakorlott mester már egy párhónapos gyerekről is el tudja dönteni, hogy válhat-e belőle tűzvarázsló. A te kisugárzásod annak idején erősebb volt, mint az összes felnőtt társamé, akit ismertem. Ha megtanulod tudatosan felszínre hozni, nagyobb lehetsz mindannyiunknál.

– Ezért gondoltad azt, hogy együtt talán sikerül átjutnunk a tűzfolyosón?

– Azt reméltem, hogy előtör valami olyasmi belőled, mint amikor a hercegisasszonyt megmentetted. Valószínűleg az álom lehetett az oka: nem érezted át igazán a veszélyt, és így nem is próbáltál védekezni ellene.

– No és most? Most itt vagyok, teljes életnagyságban. Nem kísérelhetnék meg?

– Nézz rám, Daniel. Majdnem az életemmel fizettem az előző próbálkozásért. Öt évet töltöttem el eszméletlenül, és teljesen megcsappant az erőm. Akármelyik pillanatban újra becsukódhat a szemem. Már nem röpülnek úgy a napok, mint régen. Minden óra ajándék, amit nagyon meg kell becsülnöm. És hálát is adok a sorsnak, hogy veled tölthetem el ezt a pár órát... De mostmár te jössz. Én teljesítettem az ígéretemet, most rajtad a sor: mi történt az utóbbi öt évben?

Daniel hosszasan beszélt. Nem csak öt évről, hanem kilencről, és még régebbiről is. Elmesélte Sonbarinak mindazt, amit eddig magában tartogatott. A sok ízetlen ugratást, amit ellene eszeltek ki a falusi gyerekek, a várban töltött megalázással teli éveket, egy furcsa napot és egy furcsa éjszakát, és a harcosiskolában szerzett tapasztalatokat. Mesélt az álmairól (azt a kettőt kivéve), Annie-ről és a városi lányok csókjairól is.

Este lett, Sonbar tüzet rakott a szokott helyen. Letelepedtek, és Daniel folytatta tovább a meséit. Mikor kifogyott a szuszából, álomba szenderült, és régóta nem aludt ilyen nyugodtan, mint azon az éjjel. Sonbar még sokáig bámulta a fel-felcsapó lángokat.

— — —

Nyáron reggelenként a pipacsok kibontják szirmaikat. Pirosan tündökölnék, amíg tart a napfény, majd újra összehúzódnak, hogy átéljék az éjszakát. Ezt még az is tudja, aki csak egyszer látott pipaccsal teli rétet az életében. Bár a réten ezerszáz pipacs is virágozhat, aki csak a pirosuló mezőt látta, egyetlen pipacsot se látott.

Mert minden pipacs külön élőlény, mindegyik különbözik valamelyest a társaitól. Amikor kinyílik, azt nem az évezredek óta kialakult szokás miatt teszi, hanem mert arra vár, hogy valaki fölfedezze, valaki kíválassza az ezerszáz másik pipacs közül. Hogy odamenjen hozzá, azt mondja, „Jaj, de szép!”, leszakítsa, kitűzze a ruhájára, és örömet lelje benne. A pipacsnak ez az életcélja: pár pillanatnyi örömet szerezni annak, aki fölfedezi őt. Ezért virágzik egész nyáron át, és ezért vár utódokat a következő évre. Hogy ha letépik, úgy érezhesse, érdemes volt élni.

Kicsit olyanok vagyunk mi is, mint a pipacsok. Titkon szeretnénk valamiben az élen járni, legalább egyvalamiben jobb lenni, mint a többiek. S ha nekünk nem is sikerül, igyekszünk mindent megadni a gyermekeinknek, hogy ők könnyebben rátalálhassanak arra, amiben később a legjobbak lesznek. Századonként mégis csak néhányunknak adatik meg, hogy tudásával és tehetségével történelmi tetteket vigyen végbe. Azonban nem tudhatjuk előre, hogy minek lesz majd jelentősége. De nem is lehetünk részesei, ha meg se próbáljuk.

– Sonbar mester, én tűzvarázsló szeretnék lenni.

– Már az voltál, Daniel, gyermekkorodtól fogva. Csak akkor még nem jött el az ideje.

– De most, úgy érzem, eljött. Szeretném magam irányítani a bennem lévő erőket, megtalálni a szüleimet, és tudásommal segíteni, akinek szüksége van rá.

– Komolyan beszélsz?

– Sose gondoltám komolyabban. Eddig többnyire a külső események görgötték előre az életemet. Mos-

tantól a magam ura kívánok lenni. Elfogadsz engem tanítványodnak, Sonbar mester?

– Megtisztelve érzem magam, hogy a mestered lehetek, és átadhatom azt a tudást, ami még bennem megmaradt. De ne feledd, Daniel: hogy mire használsz, abban már nem segíthetek. És azt se feledd, hogy ha nekem le kell hunynom a szemem, te leszel az utolsó élő tűzvarázsló.

A mester egy sárgáspiros köpenyt hozott elő a kunyhóból, és felsegítette a fiúra.

– Mindenekelőtt meg kell ismerned a tüzet, és meg kell értened, mit rejt. Nem az a jó tűzvarázsló, aki óriási lángokat tud létrehozni, hanem az, aki tudja, miért és hogyan lobognak a lángok, hogy *akkor és ott* felhasználhassa őket, amikor szüksége van rá. Felelj hát: szerinted mi az, amit az ember a tűznek köszönhet?

Daniel jól megfontolta a választ, mielőtt szavakba öntötte.

– Télen a meleget, éjszaka a világosságot, ebédidőben a sült húst. A kardok kovácsolásához is szükség van tűzre. Kiskoromban meséltek nekem olyan távoli népekről, akik lovasfutárok helyett a felszálló füst segítségével tartják a kapcsolatot a közelben lakó társaikkal. A tűz jelen van az életünk szinte minden területén.

– Jól feleltél, de a legfontosabbat kifelejtetted: a tűz állandó jelenlétével emlékezteti az embereket, hogy hol a helyük ebben a világban. Ez az első és legfontosabb lecke, ezt fogom neked először megtanítani. Most menj, gyűjts bőven rőzsét, és fogj valamit ebédre!

– De miért kell a rőzs, hiszen mi...?

– Mire lemegy a nap, ezt is megérted.

Daniel hamar összegyűjtött egy nagy kupac száraz ágat, és megrakta a tüzet, ahogy apjától tanulta. Középre az apró gallyak kerültek, köréjük pedig egyre nagyobbak. A mester elismerően bólintott. Hanem a vadászat Danielnek nem igazán akart sikerülni. Ugyan látott néhány mókust és rigót az erdőben, de azok túl kicsik voltak, és mire közelebb lépett, már elillantak. Azelőtt sosem vadászott, otthon, a várban, de még az iskolában is mindig valaki mástól kapta az ételt.

– Tessék, ez az új mától a tiéd – szolt a mester. – A nyílvesző sebesebben száll, mint a madár, és ha eltalál egy kisebb állatot, már kényelmesen megközelítheted. De ne feledd: csak egyetlen lövésre van lehetőség, nem próbálkozhatsz újra, mint a lőtéren. Van ugyan a közelben egy patak is, de az túl sebes sodrású, csak apró halak élnek benne. Az erdőn és a mezőn az íjnak veszed a legnagyobb hasznát.

Együtt indultak el. A mester lassan haladt, így Daniel vissza kellett, hogy fogjon a lépteiből.

– Nem az a fontos, milyen gyorsan mész, hanem az, hogy jó úton jársz-e, és van-e erőd végigjárni. Óvatosan, halkan kell lépned, nehogy elriaszd a vadakat. A szarvast és az őzet csak néma csendben tudod megközelíteni, feltéve, ha a szél nem viszi felé a szagodat.

– Mester, nézd! Vadlibák!

– A két hátsót vesszük célba. Tiéd a közelebbik. Ne feledd: nem a gyorsaság a fontos, hanem a pontosság és a jó időzítés. Kövesd a szemeddel az útjukat, és csak akkor lőj, amikor biztosan célba vetted őket.

A két nyilvessző szinte egyszerre emelkedett magasba, és két vadliba hullott alá a rétre. A mester elismerően bólintott. Daniel is elégedett volt, mivel a harcosiskolában inkább fegyverforgatást és pajzshasználatot tanultak, az íjászatot a legtöbb tanár lenézte. Pedig egy kétkeszes karddal igen nehezen tudnának ebédet fogni maguknak...

– Látod, Mester, a többi lúd nem ijedt meg a nyilvesszőktől. Nyugodtan célba vehetjük őket megint.

– Te hány libát tudsz egy ültőhelyedben megenni, Daniel?

A fiú hallgatott.

– Nem avatkozhatunk be a rendbe pusztán azért, mert így tartja kedvünk vagy mert meg akarjuk mutatni, hogy ki az erősebb. Ha most elpusztítjuk a libák felét, jövőre már csak félannyi fog itt elrepülni. Ha idén kivágjuk a fákat, jövőre nem lesznek se madarak, se őzek, se erdő. Csak annyit szabad elvennünk, amennyit a szükségünk diktál. Most szaladj el azért a két libáért. A kunyhónál találkozunk.

A délelőtti folyamán az egyiket megkopasztották, darabokban nyársra tűzték, és megsütiették. Daniel ebben szívesen segített, ügyesen alkalmazta a várban elesett fogásokat. A tüzet kovakővel gyújtották meg, és mire kialudt, már mindketten jóllaktak.

– Menj, fiam, és vidd vissza a másik libát a mezőre, a domb tetejére, úgy, hogy távolról is jól lássuk.

– De hát holnap...?

– Holnap majd fogunk magunknak másikat.

A délutánt egy magaslesen töltötték. A mester sorra megmutatta az erdő állatait, és tanácsokat adott, hogyan kell becserkészni őket. Mesélt bogyrókról és gombákról is, hogy melyik ehető, és melyiket használják sebkötözésre. Már lemenőben volt a nap, mikor a mezőre kivitt libatetem fölött egy keselyű kezdett körözni. Egyre lejjebb és lejjebb szállt, majd nagy csőrével szétmárcangolta a ludat, és szőröstül-bőröstül felfalta.

– Mit gondolsz, Daniel, mi miért süti meg a húst, hisz' nyersen is magunkhoz vehetnénk.

– Mert könnyebb megrágni, és sokkal jobb íze van.

– Igen, és egészségesebb is. Vannak olyan részei az állatoknak, melyek rossz hatással vannak a gyomorra vagy fertőzést terjesztenek. Továbbá a sózott sült hús tovább eláll, így inségesebb időkre is tudunk belőle tartalékolni. A legfontosabb okot viszont máshol kell keresni. A közösen elkészített és elfogyasztott étel közelebb hozza egymáshoz az embereket, felelősséget ébreszt bennünk a másik iránt. Azzal, hogy együtt eszünk valakivel, meg is tiszteljük őt. Azt mesélted, hogy nagyon rossz sorod volt a várban. Vajon jobb lett-e volna, ha a felnőtt cselédek vagy esetleg a fiatalurak maguk mellé engednek?

Daniel bólintott. Az Annie megmentése utáni napon az álmosolyok ellenére is nagyon jól érezte magát.

– Ezek szerint ez volt az első lecke? Mármint az, hogy a tűz nem csak arra emlékezteti az embereket, hogy igényesebbek és jobban vigyáznak az egészségükre, mint például a keselyű vagy a többi ragadozó állat, hanem arra is, hogy összefogva könnyebben boldogulnak? Ilyen egyszerű az egész?

A mester elismerően bólintott:

– A közösséghez való tartozás és egymás segítése az egyik legfontosabb emberi tulajdonság. Mindenkinek szüksége van egy tágabb közösségre és egy saját társra, hogy életben maradjon és hogy boldog lehessen.

– Még a tűzvarázslóknak is?

– Igen, még akkor is, ha az útjaink magányosabbak, mint egy átlagemberé. Az én társam több, mint húsz éve halott, és öreg fejjel már nem könnyű újat találni. Neked még van időd, hogy elnyerd a párod kezét vagy újat válassz. Ami pedig közösséget illeti: a tűzvarázslók magányosan élnek, ritkán kötnek barátságot.

– Miért?

– A mi mindennapi társunk a természet. Még a földművelő parasztoknál is jobban kötődünk hozzá, és bizonyos értelemben jobban is rá vagyunk utalva. Épp ezért más emberek nemigen értenek meg, és nehezebben fogadnak be minket. Idővel majd érezni fogod mindezt. Most viszont menjünk aludni, mert holnap korán kelünk, és nehéz feladat vár ránk.

— — —

Száraz, nyárközépi éjszaka volt. Hajnalban Daniel friss vizet hozott a patakról, majd reggeli után a mester megkérte, hogy rakjon még a tűzre, hogy az legalább ember nagyságúra emelkedjen. A fiú nem értette, miért van erre szükség, hisz a Nap már rég kibújt a hegyek mögül, és tűz nélkül is tikkasztó volt a forróság.

Mikor a lángok a magasba csaptak, a mester elindult feléjük, és kényelmes mozdulatokkal belépett a tűzbe, és a kezét nyújtotta Danielnek. A fiúnak már ismerős volt a mozdulatsor, mégis habozott.

– Ha álmodban sikerült, most is menni fog. Van, amikor elég, ha csak elhatározod magad: ha úgy döntesz, nem szenvedsz a fájdalomtól, akkor nem fog fájdalom érni; ha úgy döntesz, nem éget meg a tűz, el fognak kerülni a lángok. Az elméd sokkal többre képes, mint gondolnád. Gyere, szép lassan állj be mellém. Amíg fogod a kezem, nem érhet bántódás.

Úgy tett, és nem is érte.

– Csukd be a szemed, és képzelj magad elé egy óriási perzselő tüzet. Képzeletben dobj bele egy fadarabot, és figyeld meg, ahogy felizzik és elég. Gondold el, hogy ott állsz a tűz mellett, de a lángok a másik irányba lobognak. Most gondolatban lépj be a tűzbe. Ne érezz fájdalmat, és ne hagyd hogy elemésszen, mint a fadarabot. Fontos, hogy részletesen, élethűen láss mindent magad előtt. Ha az elméd elhiszi, hogy semmi bajod nem lesz a tüztől, a valóságban is mindent meg fog tenni, hogy tényleg ne legyen. Egyébként a többi varázslat is ilyen egyszerű: el kell képzelned a kívánt hatást, és az elméd megvalósítja neked. De ismerned kell a korlátaidat, és figyelni a visszajelzéseket: bár az elme csodákra képes, azért mindenre nem. Nyisd ki a szemed, koncentrálj, hogy ne égj meg, és lassan engedd el a kezem.

Úgy tett, és nem is égett meg.

– Egyetlen „trükköt” sem taníthatok meg neked, amit nem tudsz tanítás nélkül megcsinálni. Nekem mint mesternek pusztán annyi a feladatom, hogy felhívjam a figyelmedet rá, mi mindenre vagy képes. Most ismét fogd meg a kezem, és tarts velem!

A lángok nem változtak, csak a körülöttük lévő táj.

– Most hol vagyunk?

– Néhány napnyi gyaloglásra a kunyhómtól. Amin áthaladtunk, az egy nagyon rövid tűzfolyosó volt. Szinte a tér bármely két pontja között vannak ilyen folyosók, neked csak annyi a dolgod, hogy megtaláld és kihasználd őket. Az egyetlen feltétel, hogy a folyosó mindkét oldalán embernagyságú tűznek kell égnie. Később lesz időd megtanulni, hogyan térképezheted fel a folyosókat, és hogyan választhatod ki az úticélot.

– És most hova kerültünk? Ez a tűz sokkal nagyobb, mint amekkorát én raktam.

– Egy erdőtűz közepére. Nem messze északnyugatra a lángok elértek egy falut. Az emberek alig győzik hordani a vizesvödöröket a kútról. Menj, segíts nekik!

– És te, Mester?

– Én megkeresem a tűz fészket, és megpróbálok megakadályozni, hogy tovaterjedjenek a lángok. Ahhoz, hogy egy kioltsd a lángokat, vagy el kell zárnod őket a levegőtől, vagy meg kell akadályoznod, hogy újabb éghető anyagra terjedjenek át. Egy ekkora tűznél csak úgy érhetsz célt, ha megtervezed minden lépésedet. Menj, és figyelj meg, a falusiak hogyan csinálják! Hamarosan én is ott leszek.

Keletre tényleg lángokban állt egy település. Mindenki talpon volt, a legifjabbak is segítettek. Nem kérdezték Danieltől, honnan jött, rögtön vödört adtak a kezébe. Az oltás sokáig elhúzódott, nem sikerült a terjedő vésznek fölébe keveredni. Egyszer egy letört ágdarab az egyik belső, eddig biztonságosnak vélt, nádtetős házra hullott. Félő volt, hogy a falu újabb részében nyer tért a tűz.

Daniel koncentrált. Elképzelte, ahogy a környező házból felemelkedő lángok sorra alábbhagynak. Kinyitotta a szemét, de nem történt semmi. Ezután Daniel csak egyetlen házra koncentrált, de csak a továbbterjedést sikerült megakadályoznia. Végül külön-külön végigvette a falakat, az ajtót, a tetőt. A lángok kialudtak, sorra, egymás után. De mire az egyik rész megtisztult, a másik szomszédos részről újra tüzet fogott. Daniel újakezdte, és tervezetten, alulról felfelé haladt. Másfél perc alatt az első házon lelohadt a tűz, és sorra kerültek a kijebb álló épületek. Egyre nagyobb nehézséget okozott Danielnek az összpontosítás, így a negyedik ház után visszatért a vizesvödörhöz.

A tüzet pár óra alatt óriási munkával végül sikerült megfékezni. A mester és a fiú már nem volt ott, mikor a falubéliek ünepezték, mivel az utolsó lángoszlopon keresztül visszatértek a kunyhójukba, elcsigázottan, kimerülten. Délután egy kiadós szundítottak, majd elfogyasztották az előző napról maradt libahúst.

– Mit tanultál a mai napból, Daniel?

– Azt, hogy miképp lehet egyik tűzből a másikba átlépni, megvédeni magam tőle és megfékezni a lángokat. Képzeld, négy házat pusztán az akaratom erejével tisztítottam meg, miután rájöttem a módjára.

– Büszke vagyok rád. De a tűzfolyosón átlépésre is rájöttél volna idővel. Már mondtam, hogy nem a trükkök azok, amelyeket meg kell tanítanom neked.

– Akkor talán azért vittél magaddal, hogy példát mutass, és felhívd rá a figyelmemet, hogy segítenünk

kell, akin tudunk, még akkor is, ha nem kapunk fizetést érte. Ez hasonlít arra, amit tegnap mondtál.

– Valóban, de amit tegnap elmondtam, azt ma nem tanítom meg újra. Van-e valami újdonság, amit a mai napon ismertél, persze a trükkökön kívül?... Mikor arra tanítottalak, hogy mi a tűz legfontosabb feladata, csak az egyik oldalát mutattam be a dolgoknak. Azon kívül, hogy a tűz számtalan előnyt biztosít, és közösséget teremt, lappangó veszélyt is hordoz. Ha nem figyelünk, elszabadulhat, egész erdők, mezők, városok eshetnek áldozatul. Sokan a menekülésbe, sokan a vagyoniuk megmentésébe halhatnak bele.

– Bár tűzvarázsló vagy – folytatta a mester –, a tüzet nem te irányítod. Olykor-olykor lecsitíthatod vagy felébresztheted, de nem tarthatod az ellenőrzésed alatt. A tűz a természet része, ugyanúgy, mint te magad. Ha átformálsz a tüzet, akát kioltod, akár felébreszted, beleszólsz a természet rendjébe, és ezt csak a saját, belső erődből teheted.

– Tehát azért merültünk ki mindketten, mert a természet ellen kívántunk dolgozni?

– Pontosan. Például ha kioltás helyett növeltük volna a lángokat, sokkal könnyebben ment volna, mivel a természetes folyamat is arra tartott. Minden egyes varázslat kisebb-nagyobb mértékben kimeríti a létrehozóját. A kívánt hatástól függően ez fáradtsággal, alvással, ájulással járhat, de bele is lehet halni. Annyit vállalj, amire képes vagy, és sose pazarold az erődöt!

– Ezért rakunk a hagyományos módon tüzet, és ezért ejtjük el nyíllal az állatokat, noha varázslatot alkalmazva is megtehetnénk?

– Igen, de nem csak ezért. Minden egyes beavatkozás, ami egy helyen megbotlygatja a természet rendjét, súlyos következményekkel járhat. Ha elterelsz egy patakot, lehet, hogy egy teljes hegyoldal növényei kiszáradnak. Ha tüzet gyújtasz az erdőben, lehet, hogy elpusztítod az egészet. Vannak „mellékhatások”, melyeket lehetetlen átlátni: a tűz melege esetleg megváltoztatja a széljárást, máshova száll a felhő, és másvalakibe csap bele a villám. Épp ezért sose használd fölöslegesen vagy túlzott mértékben az erődöt, mert az irányítás könnyen kicsúszhat az ellenőrzésed alól. Mi nem bűvészek vagyunk, akik trükkjeikkel alkalomadtán fittyet hánynak a természeti törvényeknek, hanem tűzvarázslók, éjjel-nappal. Erre tanított a mai nap.

— — —

A harmadik napon, mikor Daniel felébredt, a mestert a fűben találta, amint éppen törökülésben, csukott szemmel, leengedett karral pihen. Többször megszólította, és kérdezte, hogy mit csinál, de nem kapott választ. Később szóba is hozta a témát:

– Mester, mit kerestél ma reggel a fűben, és miért nem szóltál hozzám?

– Meditáltás közben az ember kirekeszti magából a külvilágot, saját belső érzéseire és gondolataira fordítja a figyelmet. Hát nem tanították ezt meg a harcosiskolában, amikor hadvezetésre oktattak?

– Csak azt mondták, hogy mielőtt egy fontos taktikai döntést meghozok, gyűjtsem be az információkat, hallgassam meg a lehetséges érveket, majd egyedül, nyugodt körülmények között vegyem sorra őket, gondoljam

át minden részletüket lépésről lépésre, majd ezután válasszam ki a legmegfelelőbbet. Törökülésről és csukott szemről nem esett szó.

– Ezek valóban másodlagos dolgok. A meditáció viszont korántsem az. Tudnod kell, hogy az elméd mindent elraktároz, amit születésed óta átéltél. Néha talán tapasztalhatsz, hogy egy váratlan esemény hatására olyan emlékek jöttek elő, melyekről régóta megfeledkeztél. Vajon honnan jutott eszedbe tegnapelőtt, hogy párhónapos korodban egy sárgáspiros köpenyű alak állt a bölcsöd fölött?

Daniel nem tudott válaszolni.

– Egyes emlékek mélyen rögzülnek benned, s bár azt hiszed, hogy már rég tovatűntek, bármikor előbukkanhatnak. Sajnos a rossz emlékek is ilyenek. A felfeltáratlan képek azonban csak ritkán állnak össze értelmes egésszé: ahhoz, hogy tudd, mit jelentenek, újra át kell élned, rendszerezned kell őket. Az idők során csak az összefüggést „felejtet el”, maguk az emlékek megmaradnak, és bármikor előjöhetnek. Meg kell tudnod különböztetni ezeket a spontán képeket a saját gondolataidtól, és meg kell tanulnod arra emlékezni, amire szeretnél, hogy saját magadon belül szabad lehess.

– Erre szolgál tehát a meditáció?

– Többek között erre is. Ha magadba fordulsz, olyan rétegeit tárhatod fel az elmédnek, és olyan fontos emlékeket csalogathatsz elő, melyek régóta rejtve maradtak. De a meditáció egyfajta felfrissülést is jelent: akkor is jól jön, ha kimerültél, vagy ha nem tudsz koncentrálni, mivel fogytán van az erőd. Miközben meditálsz, érzelmileg és gondolatilag is feltöltődhatsz. Ez akár több órát is igénybe vehet, főleg, ha sok gond nyomaszt.

– Kicsit olyannak tűnik ez, mint az alvás. Úgy értem, hogy felfrissíti a testet, és felkészíti a másnapi munkára. Az álom pedig...

– ... kiegészíti a meditációt: néha olyasmit is megtudsz belőle, amire nappal hosszú gondolkodás árán se jönnél rá; továbbá rendszerez is: másnap sokkal jobban emlékszel az előző nap megtanult dolgokra, mint elalvás előtt, este. De egy-egy nehezebb helyzetben az alvás és az álom kevésnek bizonyul, épp ezért fontos, hogy tudd, hogyan kell meditálni.

Daniel letelepedett a fűbe a mester mellé. Egymásba fonta a lábait, becsukta a szemét, és követte az utasításokat. Annyira elmerült az elmúlt tizenhét év gondolataiban, hogy csak késő délután állt fel újra.

Aznap kapott még egy könyvet a mestertől. A mű ősi nyelven íródott, még a messzi múlt századaiban. Ezt csak onnan lehetett tudni, hogy az a fajta nád, amiből a könyv lapjai készültek, több, mint háromszáz éve kihalt. Ám pornak, szennyeződésnek és szakadásnak nyoma se volt rajta. A mester beszélt a régiek mítoszairól, az akkori félelmetes szörnyekről és nagy birodalmaktól, és az évezredek múltja visszatekintő, de mára már feledésbe merült ősi nyelvről is.

– A fák a gyökereikkel kapaszkodnak a földbe, a talajból táplálkoznak, és a talaj anyagából építik föl magas törzsüket és terebélyes koronáikat. Gyökér nélkül a fa nem nő tovább, elkorhad, kidől. Nekünk, embereknek is éppoly fontosak a gyökerek, mint a fának. Szükségük van rájuk, hogy tudjuk: együvé tartozunk,

példát mutatnak, és ők hordozzák a hagyományokat. Az egyes ember számára a gyökeret a család és a példaképek jelentik, a népek viszont ugyanezt a legendákból, az ősi szokásokból, a művészetből, de főleg a közös nyelvből merítik. Csak úgy szólíthatsz meg valakit, ha a saját nyelvén szólsz hozzá, és csakis úgy értheted meg a gondolatait, ha az ő nyelvén hangzanak el.

– Ezt a könyvet a múlt legnagyobb tűzvarázsló-mesterei írták. – folytatta a mester. – Az ő korukban több tűzvarázsló-iskola is működött, évente egyenként harminc-ötven növendékkel. A mentorok, ezen iskolák mesterei, ebből a könyvből tanították a fiatal nemzedéket, és ebből állították össze a vizsgaanyagot is. Én nem vagyok híve ennek a módszernek. Úgy tartom, engedni kell, hogy a növendék felfedezze a saját képességeit, de egyúttal tisztában legyen a korlátaival. A vizsgát pedig majd az élet jelenti... A könyvet viszont megtartottam, mert rendkívül sok előre kidolgozott, és az évszázadok során kiforrott varázslatot ír le részletesen, és a gyakorlófeladatok során észrevétlenül betanítja a diáknak. Forgasd haszonnal, de sose feledd: bármilyen tűzzel kapcsolatos varázslatot képes vagy létrehozni, ha előzőleg pontról pontra elképzeled. Nem azért adtam neked, hogy elvegyem a szabadságodat, hanem hogy új ötletekkel gazdagodj belőle.

A mester ezután felvázolta a tűzvarázslók ősi nyelvének alapvető elemeit, majd csendesén félrevonult, és csak óránként jött elő új rőzsét rakni az éjjeli tűzre.

— — —

Negyednap sétálni indultak a közeli hegyekbe. Egy botból, egy madzagból és egy döglött légyből csalt készítették, és pecáztak egyet a pataokban. Ezután felfelé indultak a meder mentén. Rövidesen egy tíz méter magas vízeséshez értek. A mester váratlan fürgeséggel kezdett felmászni a lezúduló patak mellett. Egyszer egyszer el is tűnt a víz mögött, majd rövidesen feltűnt a túloldalon, és folytatta a mászást.

– Mostmár indulhatsz te is, Daniel. Fent megvárlak.

A fiú lépésről lépésre haladt, gyakran többször visszazamászkodott egy-egy rövid szakaszon, sokszor kellett fogást és útirányt váltani. Fél óráig tartott, mire felért.

– Mondd, mester, neked hogyan sikerült ilyen gyorsan? – kérdezte. – Tán csak nem meditáltál előtte?

– Fél életemet ennek a hegynek a közelében éltem le. Gyermekkoromban gyakran megmásztam ezt a vízesést, és a sziklafal minden kitüremkedését ismerem. Másodjára te is hamar fölérnél, és ha mondtam volna, hová kell nyúlni, talán elsőre is gyerekjáték lett volna. A saját területén még a pocok is előnyben van a rávetődő sasmadárral szemben. Ezt ne feledd, amikor az ellenséged közelébe kerülsz.

A patak mentén haladtak tovább, amikor egy szakállas, sovány férfi ugrott eléjük a fa mögül.

– Pénzt vagy életet!

Tört tartott a kezében, és fenyegetően meglóbálta. Mivel nem kapott választ, végigmustrálta Danielt és a mestert, majd kihívóan közelíteni kezdett a fiúhoz. A férfi egyszerű darócruhát viselt, és szerteálló, hosszú hajával rémisztő benyomást keltett.

Daniel fogta az adást, és előhúzta a kését, amit a biztonság kedvéért mindig magánál tartott. A rövid

szűrő- és vágófegyverekhez igen jól értett, szinte mindig ezek közül választott, amikor a harcosiskolában kétszemélyes, élesbe menő gyakorlatokat végeztek. Könnyedén hárította a férfi támadásait, és többször nyílt volna alkalm a fájdalmas sebet okoznia az ellenfelének. De ki-várt, nem akarta elsietni a végső döfést.

– Odaadjuk, amink van. Állj meg, Daniel – szólalt meg hirtelen a mester. – Csak sült hal van a zsákunkban, és némi erdei gyümölcs. Nincs szerencséd, ismeretlen. Ma be kell érned ennyivel.

A férfi óvatosan közelebb lépett, kikapta a mester kezéből a zsákot, és elrohant vele. Mire Daniel eltette a kését, már nem volt sehol.

– Miért hagytad, hogy kiraboljon minket, Mester?

– Ez az ember nem rabolni akart tőlünk, csak életben kívánt maradni. Teljesen le volt gyengülve, lefogadom, hogy pár napja nem evett. A ruhája és a hajviselete alapján valószínűleg egy várbörtönből szökhetett meg. A sietségből ítélve úgy tűnt, menekülőfélben van. Ezért nem juthatott ideje vadászni. Ha nem adom neki oda a sült halat, holnapra már nem él.

– Úgy érted, hogy kötelességünk sajnálni és támogatni a szökött rabokat?

– Nem a mi tisztünk megítélni, hogy az az ember bűnös-e, Daniel. Ha megöljük, lehet, hogy többet ártunk vele, mintha futni hagyjuk. És – mint ahogy látod – az se biztos, hogy tényleg az életünket akarja, ha ránk támad. Gondolj csak vissza arra az esetre, amikor Erikék el akarták venni a pénzedet. Ők „csak” bizonyítani akarták, hogy nagyobb fiúk, és némi zsákmányra pályáztak. Ha ezt felismered, és rövidesen odaadod nekik a pénzt, megúszhattad volna a kézkicsavarást, és tudat alatt sem kellett volna mágiát alkalmaznod.

– De akkor az nagy pénz volt, és nem hagyhattam, hogy megalázzanak.

– Csak a megalázás, amit te is annak érzel. Ha úgy fogod fel, hogy több vagy náluk azzal, hogy megelőzőleg egy verekedést, akkor a pénz odaadásával te győzol. Ne a másik fél egész seregét, hanem az ellened feszülő akaratot próbáld legyőzni. Tudd meg, miért vagy útjában az ellenfelednek, és szüntesd meg az okot. Erőszakhoz csak végső esetben folyamodj.

– Ezért írtad meg annak idején a téged megtaláló utazónak, hogy hol tartod a pénzed?

– Pontosan. Nyílt lapokkal játszottam, és odaadtam neki, amit akart. Így legalább nem forgatta fel a kunyhómat, és ahogy kértem, az ágyamra fektetett. Szerencsém volt, hogy nem ketten vagy többen érkeztek: csoportosan ugyanis az ember sokkal együgyűbb, mint egymagában. Túl egyszerű lett volna megosztani az erszéyen: külön-külön saját zsákmányt akartak volna szerezni. Jól jegyezd meg: szavaid és cselekedeteid másképp hatnak a tömegre, mint az egyes emberekre. Ha egy tömeget akarsz meggyőzni, győzd meg közülük a vezéregyéniségeket.

— — —

Danielt a harcosiskolában megtanították pusztázni védekezni és kikerülni a rá irányuló fegyvercsapásokat. A mester viszont egy olyan harcmodort mutatott be, melynek alkalmazója képes még a pallossal neki-rontó ellenfelet is a földre kényszeríteni. A mester ezt

chien-si-nek nevezte. Daniel nem volt igazán tehetséges benne, talán azért, mert a hagyományos fegyverforgató mozdulatok túlságosan a vérébe ivódtak. Mindenesetre elsajátította a chien-si alapelemeit, és élvezettel figyelte az öreg mestert, amint levegőben cikázik.

A harcművészet és a vadászat mellett végezte a koncentráció-gyakorlatokat, és lassan megtapasztalta, hogy az egyes varázslatok mekkora részt vesznek el az erejéből. Napról napra jobban ment neki. A mestertől kapott könyvben szinte csak átlapozta a fejezeteket, és máris képes volt használni a bennük leírtakat.

A mester a kilencedik nap éjjel keltette fel Danielt:

– Gyere, segíts tüzet rakni. A keleti határszélen gyanús dolgok történnek. Azonnal indulnunk kell.

Egy katonai tábor közepén léptek ki a tűzfolyosóból egy rajtaütés kellős közepébe. A Királyság egy kb. húszfős seregét támadták meg a keleti barbárok. Mindenki talpon volt, a kétszeres túlerővel szemben igen csak ki kellett tenniük magukért.

– Csak magadat véd, Daniel! Ne szólj bele a csata menetébe! – kiáltotta a mester, és máris odébbugrott, mert az egyik barbár célbavette a lovas buzogányával.

– De a mieink... – válaszolt volna a fiú, ám ekkor egyre erősödő lódobogást hallott maga mögül.

Csak annyi ideje volt, hogy a földre vesse magát. A füle mögött érezte a felé döfött kard suhanását. Mire a rohamozó lovas megfordult, Daniel már ott volt a nyomában. Kifordította a nyeregből, és megpróbálta kitépni a kezéből a fegyvert. A barbár azonban erősebbnek bizonyult nála. Hátralökte, majd egyeneskardját felemelve rituálisan lesújtani készült. Úgy tartja a hiedelem, hogy akit egy barbár szíven szúr, annak megkaparintja a lelkét, és minden így begyűjtött lélek újabb erőt ad neki a csatához.

Daniel elméjében ösztönös gyorsasággal jelentek meg a varázslatot létrehozó képsorok. Mire azonban a barbár kardja elérhette volna áldozatát, – annak ellenére, hogy fémből volt – lángra lobbant, és porig égett. Daniel felállt, és a kellő pillanatban kirúgta a pusztázó kardnyelet az ellenfél kezéből. Nem támadott, csak az ellenfél gyilkos ütéseit hárította chien-si mozdulatokkal.

Rövidesen két barbár szállt be a harcba Daniel ellen. Nem bántották, hanem módszeresen a tűz felé terelték. Valószínűleg arra számítottak, hogy Daniel ruhája meggyullad, ő pedig belehal égési sérüléseibe. A fiú azonban nyugodtan lépett bele a tűzbe, miközben elméjében újabb képsorok jelentek meg. Kihhasználva ellenfelei döbbenetét, a tűz közepén sarkon fordult, és ahogy csak a lába bírta, elrohant. Útközben felkapta egy halott katona kardját.

Körülnézett: alig látott maga körül királyságbelit, de a barbárok közül nyolc-tíz karcolás nélkül megúszta a csatát. Megpillantotta a mestert, amint négy másik-kal ellen védekezik. Gyorsan ott termett, egymásnak vetették a hátukat, és úgy folytatták a harcot.

– Mocskos barmok! – kiáltotta Daniel, és várta a hatást. Senki sem dühödött fel a támadói közül. – Nem értik a nyelvünket. Rosszul állunk. – ordított.

– A csatát elvesztettük. – szólt vissza a mester. – Szinte csak ketten maradtunk. Haza kell mennünk.

Egyre gyorsabban pörögtek egymás körül, hogy a barbárok ne ejthessenek sebet rajtuk. Kard csörrent, csontok ropogtak.

– Ketten elbánunk velük.

– Menekülünk. Ez nem a mi harcunk, Daniel! Háromra kitörünk. Kövess! Egy, kettő, három.

Mindketten egyszerre lendültek előre. Egy fájdalmas vágás hasított Daniel vállába, de nem tántorította meg. Rohant a mester után, ahogy csak a lába bírta. Meglepődött, hogy ez az öregember milyen erős tempót diktál, és alig tudja tartani vele a lépést. A barbárok az első mérföld után futni hagyták őket. Mikor tisztas távolba értek, tüzet gyújtottak, és a folyosón át visszatértek a kunyhó mellé.

– Mondd, Mester, miért nem akartad, hogy legyőzzük őket? Egy jóval nagyobb csapattal is elbánhattunk volna, ha tűzbe borítjuk a környéket, de gyanítom, hogy karddal is helytállhattunk volna tüzük ellen.

– Nagyon közel voltunk a határhoz. A távoli őrszemek minden mozdulatunkat figyelték, s ha kell, küldtek volna erősítést. A barbárok igen jól megszervezték a határvédelmüket. Előbb-utóbb úgyis menekülőre kellett volna fognunk. Mi nem azért mentünk oda, hogy részt vegyünk a csatában. Emlékezz majd rá, Daniel: ha segítesz valakit egy háborúban, magad is célponttá válsz. Néhány hamuvá égetett csont nem változtatja meg a birodalmak történetét. Csak a saját harcokban vegyél részt, és a békét ne a csatamezőn keresd!

– De hiszen ez az én harcom! Kötelességem megvédeni a népem és az országomat, akár az életem árán is. Addig kell küzdeni, amíg meg nem nyerjük a csatát.

– Ezt te érzed így, Daniel Willow, vagy azok a katonai parancsnokok, akik a harcosiskolában belédégették a frázisokat? Mondd, hányszor kellett az utóbbi mondatodat naponta megismételned?

– Huszonöt-szor, minden étkezés után más-más jelmondatot. De akkor is van benne igazság.

– Ha az életedet akarod áldozni, ne egy vesztes csata utolsó embereként ess el. A te harcodd ideje még nem jött el, Daniel. Te már sem katona, sem testőr nem vagy, és nem szolgálsz egyetlen ezredben sem. Nem a mai volt az utolsó barbár támadás. Várd ki azt az időt, amikor az országnak a te segítségedre lesz szüksége. Akkor viszont ne habozz cselekedni, de ne is bízd el magad: nekik is vannak varázslóik, akik évek óta egy-egy csatára készülnek. Ők sem vaktában portyáznak a határ mentén. Minden támadásnak célja van, és talán az a célja, hogy kelepcébe csaljanak téged. S ha harcba indulsz, ne a csatát igyekezz megnyerni, hanem a háborút. És ne az életed árán, de ne is az ellenfél élete árán. Minden élethalálharc pusztítás. Nem csak úgy győzhetsz le az ellenfeled, hogy megsemmisíted.

– Akkor miért vittél ma éjjel magaddal, ha tudtad, hogy nem szabad győznünk?

– Azért, hogy megtanulj védekezni, anélkül, hogy visszaütnél. Ez volt az utolsó lecke, Daniel. Mostmár mindent tudsz. Itt az idő, hogy a saját utadat járd.

– Ez azt jelenti, hogy már úgy érzed, képes vagyok leküzdeni a szüleimhez és a többi tűzvarázslóhoz vezető tűzfolyosót is?

– Sokkal többre vagy képes, mint én valaha is. Holnap reggel akár útra is kelhetsz.

Mikor Daniel felébredt, a mester még mindig az ágyán feküdt, ugyanolyan mozdulatlanul, mint tíz napja, amikor rátalált. A szíve nem dobogott, és az arcán megjelentek az első ráncok. Daniel a kunyhóhoz közeli tisztáson temette el. Saját maga faragta meg a sírfáját, és saját maga helyezte el földi maradványait, a köpenyét és a medálját a koporsóba. A temetés napján mindössze egyetlen gyertya égett, és az erdő madarai némán hallgatták végig, ahogy Sonbar testét visszafogadja az anyaföld.

4. A tűzvarázsló

– Várjon türelemmel, Willow úr, a nagy Kyennara nemsokára fogadja.

Daniel úgy tett, ahogy a komornyik mondta: türelemmel várt már több, mint egy napja és tizenhat órája. Kyennara a Királyság déli részének legnagyobb tudású és hatalmú varázslója volt, és általában egyáltalán nem fogadott látogatókat. Már az is óriási megtisztetésnek számított, ha valakit beengedett gyönyörű üvegpalotájába. A komornyik óránként felkereste Danielt a váróteremben, pazar ízű frissítőt hozott, és nem győzött sajnálkozni, hogy a nagy Kyennara milyen elfoglalt. Daniel titkon attól félt, hogy a varázsló épp az ő „legfeltettebb titkaival” van elfoglalva, és minden gondolatot kiolvas a fejéből.

Ekkor megmozdult a vaskos, kétszárnyú üvegajtó. Mögötte egy óriási, száz láb hosszú, a vége felé elkeskenyedő erkély tárult fel. Az erkély mögött az egész látómezőt a kék ég és a vonuló felhők borították. Egy női alak integetett a távolban. Megvárta, amíg látogatója közelebb ér.

– Üdvözöllek hajlékomban, Daniel Willow tűzvarázsló. Remélem, megérted, hogy elfoglaltságom miatt nem tudtalak hamarabb köszönteni. Fogadd részvételem közös barátunk, Sonbar őrszem halála alkalmából.

Daniel először alig jutott szóhoz a meglepetéstől:

– Megtiszteltetés, hogy elfogadod a társaságomat, Kyennara varázslómester.

– Most, hogy így megismertük egymást, akár szólíthat sz egyszerűen Kyennarának is. Én pedig maradok a Danielnél.

Daniel még mindig bambán meresztette a szemét a huszas éveiben levő nőre.

– Én is igazán élvezem a társaságodat.

– Ó, bocsánat!

– Nem te vagy az első, aki meglepődik rajtam. Bizonyára egy idősebb férfit vártál egy sötét, pentagrammakkal telerajzolt kamra közepén. Elképesztő, hogy az emberek legtöbbször milyen naiv az elképzelése arról, milyen is egy varázsló. Node mondd, miért is jöttél!

– Ha ismered Sonbar mestert, azt is tudod, hogy kik azok a tűzvarázslók. Bizonyára az se került el a figyelmedet, hogy mintegy kilenc éve egyáltalán nem mutatkoznak. Nos, én tudom, hogy hol vannak, és sejtem, hogy ki ejtette őket fogságba. Azért jöttem hozzád, hogy a segítségedet kérjem a kiszabadításukhoz.

– Érdekel a dolog. Folytasd.

– Kilenc évvel ezelőtt, a barbár támadások idején a tűzvarázslók több határmenti falu lakóit biztonságos helyre vitték, még mielőtt az ellenséges csapatok megérkeztek. A Királyság harcosainak pár hónap alatt sikerült visszaszorítania az ellenséget, de a tűzvarázslók nem tértek vissza. Még Sonbar, az őrszem, akit hátrahagytak, sem tudta felvenni velük a kapcsolatot. Csak annyit sikerült kiderítenie, hogy a tűzvarázslókat erős mágia gátolja meg abban, hogy visszatérjenek. Nos, a mesternek igaza volt: én jártam azon a „biztonságos” helyen, és láttam a rég elveszettnek hitt tűzvarázslókat, és a velük tartó falusiakat is.

– Hogyhogy neked sikerült visszajönnöd, de nekik nem? – apró kétkedés érződött Kyennara hangjából.

– Mert ők nem tudtak megmozdulni. Láttam őket, de nem találkoztam velük. Olyan volt, mint a Csipkerózsikában, de nem aludtak, hanem teljesen merevek voltak. Mintha nem is őket láttam volna, hanem egy megtévesztésig hasonló szoborcsoporthoz, amely fényes nappal, egy szempillantás alatt készült volna róluk.

– Láttad a szüleidet is?

– Erről meg honnan tudsz, Kyennara?

– Ellenőriztelek, mielőtt idejöttél. Nyugodj meg, nem végeztem mélyreható vizsgálatot az elmédben. Igen elterjedt az a tévhit, hogy a varázslók csodákra képesek, és némi abrakadabrával mindent elérnek, amit akarnak. A mágia a valóság sok területét befolyása alá tudja venni, de az emberi elmét alig-alig: a leghatalmasabb varázsló is csak az emberek felszínes gondolatait tudja kiolvasni, és csak igen rövid mozdulatokra tudja „rávenni” őket. Bár néha úgy tűnhet, hogy olvasunk mások elméjében, az információkat megfigyelés és következtetés útján szerezjük be. Ha ismerném a gondolataidat, nem kérdezném meg, ott voltak-e a szüleid.

– Igen, ott voltak. Anyám épp főzött, apám pedig fát vágott. Fiatal legények se tudták volna két perc-nél tovább azt a nehéz baltát a magasba emelni; apám egy fertályórán át tartotta. Ha kő- vagy agyagszobor lett volna, azonnal el kellett volna dőlnie. Ha élő ember, meg kellett volna mozdulnia. Igen furcsa varázslat tartja őket fogva: olyan, mintha körülöttük megállt volna az idő.

– Közelebb jársz az igazsághoz, Daniel, mint gondoltam. Van ilyen varázslat, de csak a legnagyobb mágusok képesek éveken át fenntartani. És addig, amíg tart, a létrehozójának is mozdulatlanságba kell dermednie, így csak egy-két óra erejéig szokták alkalmazni. Talán mondanom sem kell, hogy az, aki megteheti, hogy kilenc évig nélkülözzön egy magasrendű mágust, óriási hatalommal és befolyással bír.

– Akár akkora hatalommal, hogy elfoglaljon egy kisebb országot?

– Akár akkorával, hogy a Királyságnál ötszörte nagyobb területeket igázzon le – vetette oda Kyennara. – Könnyen lehet, hogy jövő ilyenkorra már át kell fésteni a lobogókat az összes megyében... Ha jól sejtem, azt szeretnéd tőlem kérni, Daniel, hogy semmisítsem meg az időmegállító varázslatot. Ha kell, meg tudom csinálni. A kérdés csak az, hogy mit adsz cserébe?

Daniel alaposan meglepődött. Időbe tellett, amíg udvariasan megfogalmazta a választ:

– Semmi, amit adhatnék, nem mérhető ahhoz az előnyhöz, amit a tűzvarázslók nyújtanak a Királyság védelmében. A keleti barbárok az utóbbi hetekben tucatnyi határmenti támadást vittek végbe. Minden jel arra utal, hogy újabb háború áll kitörőben. Úgy vélem, a tűzvarázslók segítségével a Királyság kisebb veszteségekkel meg tudná őrizni területét, a tűzvarázslók nélkül vagy csak óriási pusztulás árán, vagy egyáltalán nem. Hazánk nevében kérem most a segítségedet.

Kyennara nevetett. Daniel keze ökölbe szorult a tehetetlenségtől.

– Nézz le az erkélyemről, Világmegváltó Daniel!

Az erkély a főtér kellős közepe fölé magasodott. Az emberek borsószemnyinek tűntek a nyüzsgő tömegben, az emeletes házak pedig apró makett-épületeknek. Körbenézve három távoli megyeszékhely jeltornyát lehetett észrevenni. Kyennara kezét a tátongó üresség fölé nyújtotta, és a mélybe ürítette a pezsgőspoharat. Se hallani, se látni nem lehetett, hol ért földet a nedű.

– Azok ott lent nem is sejtik, hogy egy óriási épület magasodik föléjük. Mikor naponta az égre néznek, csak a felhőket és a messzi kékséget látják. Naivak és tudatlanok egytől egyig. Mit számít nekem, hogy tíz év múlva ők élnek-e odalent vagy más barbárok? Az újak is ugyanekkora zajt fognak csapni, és ugyanolyan buták lesznek majd. Az én palotám pedig föléjük fog magasodni tíz év múlva is. A Királyság háborúja nem az én harcom, Daniel. Bárhogy végződjék is, az nekem tökéletesen megfelel. Ha szívességet kérsz, valami mást kell felajánlanod, mint az ország győzelmét.

– Mivel ellenőriztél, tudhatod, hogy nem rendelkezem számottevő vagyonnal.

– A szolgálataidat viszont adhatod cserébe.

– Mire gondolsz?

– Az egyik ismerősöm feleségét elrabolták, és igen tetemes váltságdíjat kérnek érte cserébe. Ha te megtalálod, és élve visszahozod az asszonyt akár ide, akár az ismerősömhöz, én cserébe feloldom a tűzvarázslókat sújtó időcsapdát. Elfogadod az ajánlatot?

– Úgy tűnik, nincs más választásom.

– Rendben van, ennek örülök. Holnap küldök valakit hozzád, aki tájékoztat a részletekről. Még valami?

– Nincs. Csak emiatt jöttem.

– Akkor hát sok sikert Annabelle Teslock felkutatásához. Ég veled! – búcsúzott nevetve Kyennara, és eltűnt.

Daniel majdnem leszédült a tátongó mélységbe.

— — —

Egész éjjel kavargtak a gondolatok a fejében. Ha akkor, azon a délelőttön Annie után megy a Teslock-kastélyba, és megszökteti, talán nem történik meg mindez. Ha nem figyel fel a medál vörös ragyogására, talán sohase találkozik a mesterrel. Az a medál még mindig ott lógott a nyakában. Ő volt az utolsó tűzvarázsló. És Annie volt az első, aki így nevezte. De miért pont neki kell érte mennie? Ez a feladat kalandozóknak való, olyanoknak, akikről Nulgan mesélt. Milyen régen voltak azok az idők, amikor kicsi Dan még hitt a tündérekben és az óriásokban... Csak öt éve. Azóta harcos lett, majd tűzvarázsló, és találkozott az egyik legnagyobb mágussal is. Valakivel, aki kétszáz lábnyi

magasságból nézi le az embereket, és nem érdekli a Királyság sorsa, csupán az a fontos neki, hogy egy „ismerősenek” kell-e fizetnie váltságdíjat a feleségéért vagy nem. Vajon tudta-e Kyennara, hogy a fiú miként érez Annie iránt? Bár ellenőrizte, nem olvasott a gondolataiban. Legalábbis nem vallotta be. Igen, csakis véletlen lehetett. Mint ahogy véletlen volt, hogy Daniel annak idején észrevette a medál vörös fényét, és letért az útról. Az is véletlen volt, hogy Annie épp azt a medált adta neki a csókért cserébe. Ő, az első csók. Annie. Vajon ki rabolta el és miért? Adott-e csókot másnak is? Bárcsak viszontláthatná még. Annie. Él-e még, s ha igen, hol lehet?

— — —

Az eső azóta elmosta a nyomokat. Csak a hintó maradványai hevertek az út mellett, semmi más nem árulkodott az emberrablásról. A tűzvarázsló azonban mégis pontosan tudta, merre kell keresnie Annie-t. Ugyanis a lány eljegyzési gyűrűje nem csak gyönyörűszoft volt, hanem mágikus is: tartozott hozzá egy iránytű, amely mindig a gyűrű viselője felé fordult. A mágia rendkívül finoman szötte át az ékszeret, így nem kellett tartani a lelepleződéstől. A tűzvarázsló Kyennara küldöncétől kapta meg az iránytűt, ami azóta végig ugyanabba az irányba mutatott: kelet felé.

A Barbár Birodalom és a Királyság határszakaszán húsz méteres sávban kiírtották az erdőt. Ez a lapos, gyér növényzetű választóvonal biztosította, hogy az arra járó vándorok véletlenségből ne tévedjenek idegen területre. A tűzvarázsló viszont határozott indokokkal és tervvel vágott neki az utazásnak, és jól tudta, hogy azonnal prédává válik, ha átvág a jelzőfüvön. Egy félreeső helyet választott az átsurranásra, és bízott benne, hogy nem lelepleződik le idő előtt.

Kyennara azt is megüzenzte a tűzvarázslónak, hogy Annie elrablói már jelentkeztek, és tízezer csengő aranyérmét kérnek az asszony életéért cserébe. Két hét haladékat adtak, és azzal fenyegettek, hogy ha ezután se kapják meg a pénzt, Teslock gróf örökre elbúcsúzhat a feleségétől. A tízezer aranyérme óriási értéket képviselt: egy egész megyényi nagybirtok éves jövedelme a terméstől függően hatszáz és nyolcszáz arany között mozgott. Se a gróf úr, se Annie szülei nem rendelkeztek ennyi pénzzel, és csak földterülettel tudtak volna fizetni. Kyennara felhívta rá a figyelmét, hogy a barbárok nem csak háborús hódítással, hanem a birtokok felvásárlásával is veszélyeztethetik a Királyságot.

A saját területén még a pocok is előnyben van a rávetődő sasmadárral szemben. A tűzvarázsló tudta, hogy nincs esélye elkerülni a rejtett őrszemek tekintetét. Arra azért ügyelt, hogy halkán járjon, és ne tévedjen olyan helyre, ahonnan könnyen rajtaüthetnek. Csak pár órája bandukolt, amikor megzörrentek mögötte az ágak. Az útról letérve futásnak eredt, és belevetette magát az erdő sűrűjébe. Így legalább megnehezítette az íjászok dolgát. Folyamatosan a nyomában voltak, de furcsállotta, hogy eddig nem érték utól. A zajok mindenfelől jöttek, egyetlen irányt kivéve. Úgy tűnt, mintha terelnék valamerre.

Rövidesen egy tisztáson találta magát. Nyílhegyek fénye csillant a fák mögött. A sűrűből természetes, fél-

meztelen, varkocsos férfiak léptek elő, valószínűtlenül hosszú kétkezes kardokkal a kezükben. Barbárok. Elzárták a menekülés minden útját, és lassan áldozatuk felé közelítették.

– Ki vagy, és mit keresel itt? – kérdezte a legdíszebb övet viselő. A tűzvarázsló nem beszélt a nyelvet, de nagyon hasonlított arra az ősi nyelvre, melyet még a mestertől tanult meg, így a szófoszlányokból sikerült többé-kevésbé kihámozni, mire kíváncsi az ellenséges csapat vezére.

Még egyszer elhangzott a kérdés, de a tűzvarázsló nem válaszolt. Inkább arra figyelt, amit támadói egymás között beszélnek. „Ismét egy szerencsétlen.”, „Jó lesz az esti szertartáshoz.”, „Való igaz, kitűnő emberanyag.”, „Mielőtt elvinnénk, játsszunk vele egy kicsit!” „Ugyan már, a törzsfő nem fogja megtudni.”

A díszes övű egy rozsdás rövidkardot tett le a földre, majd kitágult a tűzvarázsló körül a kör. A legalacsonyabb harcos előre lépett. Fialat volt még, talán a tűzvarázslónál is fiatalabb, de elszántan forgatta a fegyverét. Eleresztett egy „Védd mag'd!” kiáltást a Királyság nyelvén, majd a tűzvarázslóra rontott. Amaz könnyedén ellépett az útjából, és a felvett rövidkarddal sikerült megfékeznie a lesújtani készülő kétkezes kard csapását. Ellenfele még többször is próbálkozott, de csak néhány apróbb vágást sikerült ejtenie. A tűzvarázsló jobbára védekező harcra kényszerült, mivel a rövid és gyenge kard ezt tette lehetővé. A sajátja ugyan az övéen lógott, de nem húzta elő, mert az a játékszabályok megsértését jelentette volna, és ezt se az őt körbevevő gyalogosok, se az íjászok nem értékelték volna.

A barbárok – egyre magasabbak és tapasztaltabbak – néhány próbálkozás után követték egymást. A tűzvarázslónak feltűnt, hogy aki épp őt támadja, bal kézzel használja a fegyverét, de a körgyűrűt alkotók egytől egyig a jobb kezükben tartják a kardjukat. Mintha nem is az élete lenne a tét, hanem csak a bal kezüket edzenék rajta. Az első néhány próbálkozót könnyen háritotta, de kezdett fáradni, és egyre tapasztaltabbak jöttek. Először egy alkari, majd egy deréktáji vágás „csúszott be”, majd sorra követték a többiek. A tűzvarázslót az ájulás kerülgette, de a kétkezes kardok egyre fürgebben és erőteljesebben próbáltak lecsapni rá, előlről és hátulról egyszerre.

Forgott körülötte a világ, sebei – bár pár hét alatt begyógyultak volna – pokolian fájtak, és alig bírta szusszal. Egy varázslat képei jelentek meg az elméjében, de szándékosan visszafojtotta. Tudta, hogy később még nagy szüksége lesz rájuk, és nem akarta idő előtt felfedni a kilétét. A csapások már több, mint húsz perce tartották mozgásban, mikor egy erőteljes ütés végleg leterítette. Mikor magához tért, már meg volt kötözve, elvették kardját és egyéb felszerelését. Adtak neki némi vizet, majd indulnia kellett.

Ha harcba indulsz, ne a csatát igyekezz megnyerni, hanem a háborút. A tűzvarázslónak mindössze két napja maradt hátra a két hétből, hogy felkutassa és visszavigye Annie-t, mielőtt az emberrablók beválnák a fenyegetésüket. Úgy juthatott el leghamarabb az asszonyhoz, ha az ellenfél mutatja az irányt. Az, hogy láncra verve és ostorcsapásokkal övezve nem iga-

zán felemelő érzés utazni, másodlagos szempont volt.

— — —

A barbárok minden településüket úgy építették meg, hogy pár nap alatt házastul odébb tudjanak állni. A házak kör alakúak voltak, nádból készültek, és egy kimagasodó tartóoszlop állt közepén. Valószínűleg a téli hidegben másképp oldották meg az építkezést, mivel ezek a háztípusok nem voltak alkalmasak tűzrakásra. Az egyik „épület” tetején zászló díszelgett. Oda vezették be a tűzvarázslót.

Egy ráncos arcú, egyarasznyi ősz szakállú ember, kinek a felsőtestét is ruhafoszlányok borították, intett a fogolynak, hogy üljön le. Erőtlen hangon valamit sügött a mellette helyet foglaló, csapzott királysági ruhát viselő fiatalembernek. Olyan gyorsan és halkán beszélt, hogy a tűzvarázsló nem tudta kivenni a szavait. Végül a fiatalember szólalt meg a Királyság nyelvén:

– A törzsfő azt kérdezi, mit keresel a területükön.

A tűzvarázslónak valahonnan ismerős volt a fiatalember hangja.

– Eltévedtem az erődben. – válaszolta. – A hattornyú várat keresem. Küldönc vagyok.

A törzsfő választát ismét a fiatalember közölte a tűzvarázslóval:

– Igazán furcsa. Egyetlen levél vagy küldemény sincs nálad, és gyalog jöttél. Arra felelj még, hogy mi az a kör alakú tárgy, amit ha forgatsz, a rajta lévő mutató iránya nem változik?

– Mondd meg nekik, hogy nem kötötték az orromra a megbízóim.

– A barbárok nem kedvelik a hazudozókat. Mostmár az ő foglyuk vagy, és fizetni fogsz a vakmerőségedért.

A törzsfő végighúzta a mutatóujját a nyaka előtt, majd intett az öröknek, hogy vezessék el a foglyot. Amikor fellibbent az ajtót jelképező függöny, a tűzvarázsló egy pillanatra tisztán látta a fiatalember arcát. Mostmár tudta, hogy honnan volt ilyen ismerős: ő volt Erik, az Erdőkerülő vezére, aki megpróbálta elvenni tőle a rézpénzt annak idején. Ám amint jobban szemügyre vehette volna, már odébbtuszolták, egyenesen egy mély, szűk kijáratú verem kellős közepébe.

Odalent két hazájabélivel találkozott. Elmondták, hogy pár napja hozták ide őket, miután a barbárok rajtuk ütöttek. A csapatukból csak ők maradtak életben. Naponta egyszer kapnak enni, és senki sem mondta el nekik, mit akarnak tőlük. A törzsfőt és a fiatalembert nem ismerték. A veremből a nagy mélység és az örök miatt a szökés szinte lehetetlen.

Azaz mégsem. Este Erik hozta az élelmet. Egyedül volt, az örököt elküldte valamilyen indokkal. A kétszersülten és a vízen kívül egy kötélhágcsót is ledobott a raboknak, melynek végén egy apró rézpénz lógott. Csak a tűzvarázsló értette meg a jelentését. Megköszönni nem volt ideje, mert mire felnézett, az egykori Erdőkerülő már nem volt sehol.

– Lehet, hogy csapda. Felmegyek körülnézni. Ne aggodjatok, meg tudom védeni magam. Két percen belül itt leszek. – szólt a tűzvarázsló, és óvatosan kimászott.

Odafent üres volt a tábor, a barbárok egytől egyig egy távolabbi tűz körül ültek. A törzsfő körültáncolta a

tüzet, miközben bűvös mozdulatokat tett. Az örök valakit a tűz felé ráncigáltak. A sikolya alapján egy fiatal nő lehetett. Mielőtt a tűzvarázsló közelebb merészkedett volna, kerített két kardot a szomszédos kunyhóból, és visszament a veremhez.

– Gyertek ki. Most tiszta a levegő, de ne feledjétek, hogy ez az ő területük: túl messze van a határ, könnyen utólérhetnének. – suttogta. – Amíg én lefoglalom őket, szedjétek össze az íjakat, és gyűjtsétek be a fáklyákat. Amint elszabadul a káosz, gyűjtsátok fel a házakat, és segítsetek. Három tucatnyian vannak, de tudom mit beszélek. Erik, aki az élelmet hozta, a barátunk. Van egy nő is a táborban, őt élve kell megmenteni, a Királyság sorsa függ tőle, és jutalom is jár érte. A tüztől ne ijedjétek meg, ezen az éjszakán nekünk dolgozik.

Röviddel ezután egy titokzatos alak jelent meg a barbárok tüze közepén. Őt nem láthatták, de ő mindent látott. A nő, akit az örök hoztak, Annie volt, és alig állt a lábán. Csak egy ágyékkötő volt rajta, ki volt téve a barbárok szemérmetlen tekintetének.

A tűzben álló titokzatos alak ismerte a barbárok szertartási szokásait, a tűzhöz fűződő különös hiedelmeiket. Még a mestere tanította meg rá, amikor az ősi népekről beszélt neki. Az alak nem csak azt tudta, hogy egy áldozati szertartás közepébe csöppent, hanem azt is, hogyan menekítheti ki belőle az áldozatot. Amikor a törzsfő jelt adott az öröknek, hogy lökjék Annie-t a tűzbe, az alak előlépett.

Csoportosan az ember sokkal együgyűbb, mint egymagában. Csak bámultak rá, de nem mertek kardot emelni. A törzsfő parancsára vártak, de az nem mozdult. *Ha egy tömeget akarsz meggyőzni, győzd meg közülük a vezéregyéniségeket.* Az alak egész testét lángok övezték, pedig már jó egy méterre volt a máglyától. A barbárok hátrahőköltek, mert eddig sosem látták a „tűzdémont” teljes valójában. Az alak odalépett a nőhöz, majd ölébe kapta, és mindketten eltűntek a lángok között. Különös módon ez volt az egyetlen hely a bárbar településen, ahol Annie biztonságban volt. Persze erről az ellenség mit sem tudott. A törzsfő rövidesen belekezdett a szertartás befejező rítusába.

Az alak ezt a pillanatot választotta, hogy ismét megjelenjen. *Csak úgy szólíthatsz meg valakit, ha a saját nyelvén szólsz hozzá, és csakis akkor értheted meg a gondolatait, ha az ő nyelvén hangzanak el.* Ősi nyelven, bárbar akcentussal szólalt meg, és remélte, hogy nem lepleződik le.

– Az áldozat, amit adtatok, nem elég, hogy teljesítem a kívánságotokat. Egy másik lélekre is szükségem van, most azonnal.

A törzsfő Erikre mutatott, és már vitték is a tűz felé. Miután ő is eltűnt a lángok között, az alak eképp búcsúzott:

– Ennyi elég. Holnap teljesül a kívánságotok.

Ekkor váratlanul messziről, egy meghatározatlan irányból egy öblös, fenyegető hang zavarta meg a „szertartást”.

– De te már nem éled meg a holnapot, képmutató kuruzsló, és nem veheted el az én áldozataimat sem.

A tűz hirtelen égetni kezdte az alak testét. Olyan érzés volt ez, amit eddigi életében sohasem tapasztalt.

Már Annie-t és Eriket se tudta megvédeni többé. A színjáték véget ért, az igazi tűzdémon ellenük fordította a lángokat. Amint a tűzvarázsló hemperegni kezdett a földön, hogy eloltsa a ruháját, a barbárok is kezdték átlátni a helyzetet. Harcra készen körbeálltak, és a perzselő tűz köré kezdtek közelíteni. A törzsfő furcsa kántálásba fogott. Erik és Annie köhögve menekültek a lángok közül, de nem volt hova, mert két méter magas, elszánt harcosok állták útjukat.

— — —

Ebben a pillanatban susogás hallatszott, és két szomszédos barbár lerogyott a földre. Nyílvezző állt ki a hátukból. Úgy látszik, a tűzvarázsló két rabtársa megtalálta az íjakat, és igen jól tud velük bánni. Még két barbár elesett, és ezzel rövid időre egérút nyílt a szűkülő körön. A tűzvarázsló és Erik közrefogták Annie-t, és amilyen gyorsan csak tudtak, menekülni kezdtek. Alig láttak valamit a sötétben.

Rövidesen odaértek a társaikhoz, és ők is íjat ragadtak. Sikerült sakkban tartani a barbárokat, amíg lóra ültek. Elindulni azonban nem tudtak merre, mivel ekkorra az egész települést lángok övezték. A törzsfő maga is sárgán és vörösén pislákol, és ugyanígy tett minden ellenfél, aki belépett a középső tűzbe. Az így felvértezett tűzalakokról már lepattantak a nyílvezzők. Az öblös hang pedig csak nevetett.

– Ha-ha-ha. Ne is próbáljatok megszökni a karmaimból! Mindannyian az enyémekek lesztek.

A tűzvarázsló hiába koncentrált, nem tudta lelohasztani a lángokat, hisz' egy sokkal nagyobb és sokkal ősibb hatalom táplálta őket. A tűzalakok pedig csak egyre közeledtek.

– Van itt egy tó a közelben. – szólalt meg az egyik rabtárs. – Átvágunk, és bevárjuk őket a közepén.

– Jó ötlet. De előtte vágjuk el az íjak húrjait, nehogy könnyű célponttá váljunk. Biztos, hogy itt van az összes? – kérdezte Erik.

– Amit láttunk, összeszedtük, de lehetnek még náluk. Reméljük, nem hozzák magukkal. Akkor meggyünk? – kérdezte a másik rabtárs.

Egyszerre bólintottak, és óriási vágatába kezdtek. A lovaknak nem volt idejük megtorpanni a lángtenger előtt. Élő fákyaként vágattak tovább, de már nyertek, rángatóztak, nem bírták sokáig. A lángok pedig nem akartak alábbhagyni. A lovak megéreztek valamit a mágiából, megbokrosodtak, és levetették magukról „utasaikat”. A maroknyi csapat gyalog menekült tovább, ahogy csak a lába bírta. A tűzvarázsló a vállán cipelte Annie-t, aki a hajsza közben eszméletét veszítette. Sikerült elérniük a tavat, így egy időre megszabadultak a tüztől.

Nemsokára sárgás fények tűntek fel a fák között. Megérkeztek a barbárok, élükön a törzsfővel, aki még mindig folyamatosan kántált. A tópartra érve megálltak, és várták a további utasítást. A törzsfő egész éjjel önkívületi állapotban volt, az ellenség egész éjjel ott állt lángolva a tó mellett. Az idő nekik dolgozott. Tudták, hogy a menekülők előbb utóbb kifáradnak, és nem tudják sokáig magukat a víz felszínén tartani. Adig ők rendezik a soraikat, és ezúttal nem rontják el.

A tűzvarázslónak mentő ötlete támadt:

– Gyertek közelebb! Látjátok a törzsfőt? Ő tartja fent a varázslatot. Ha sikerülne egy nyílvezzővel ki-zökkenteni a...

A négy férfi azonnal munkába lendült. Erik elmondta, hogy különösen jól céloz, de ahhoz minden figyelmét a célpontra kell összpontosítania. Ketten próbálták egyenesben tartani, és a tűzvarázsló előkészítette az íjat. Bízta benne, hogy a parton nem veszik idő előtt észre, mi történik.

Szerencsájuk volt. Eltalálták az öregembert, s bár nem sok kárt tettek benne, megszakították a koncentrációját. A tűzalakok lassan visszaváltoztak rendes barbárokká. A menekülők úszni kezdtek a túlsó felé, és folytatódott a hajsza. Sikerült némi előnyre szert tenniük, mikor partot értek. Berohantak a erdőbe.

– Most váljunk el! – szólta a tűzvarázsló. – Számomra ennek az asszonynak az élete a legfontosabb, nem akarom kockára tenni a ti életeteket is. Nem messze innen van egy út. Nyugati irányba haladva pár napon belül a határhoz érthettek. Van egy vár is a közelben.

– És a jutalom, amit említettél?

A tűzvarázsló lehúzta Annie ujjáról a gyűrűt, és oda dobta Eriknek.

– Adjátok el, és osztozzatok meg a bevételen. Évekig jólétben élhettek belőle.

Ezzel elváltak. A három harcos és a két régi ismerős külön-külön menekült tovább. *Ne a másik fél egész seregét, hanem az ellened feszülő akaratot próbáld legyőzni.* A tűzvarázsló bízott benne, hogy a barbárok rájöttek a tőle elkobzott iránytű nyitjára, ami Annie-től messze, a jegygyűrű felé vezeti őket.

Még előző nap, mikor még az ellenkező irányba tartott, rakott egy tüzet a közelben, amit nem gyújtott meg. Már nem érezte a démon jelenlétét, és újra fel tudta idézni a lángteremtő képet az elméjében. Csak ritkán lobbantott fel lángokat pusztá akaratával, de most annyira sürgette az idő, hogy nem volt más választása. Amint lobogni kezdett a tűz, belépett, és az előtáruló folyosón keresztül pár lépéssel otthon termett, rég nem látott szerelmével a karjaiban.

— — —

Éjszaka volt. Daniel épp a tűz mellett ült, amikor Annie végre kijött a kunyhóból.

– Hol vagyok?

– Biztonságban – felelte Daniel. –, megmenekültünk a barbároktól. Hazaviszlek, amint jobban leszel.

– Leülhettek melléd?

– Megtisztelsz vele.

Annie elengedte a kunyhó falát, és bizonytalan léptekkel a tűz felé indult. Mintegy húsz órát aludt, miután Daniellel kiléptek a haza vezető tűzfolyosóból. Még most is szédült egy kicsit. Óvatosan lépett előre, de megbotlott, és Danielnek kellett elkapnia. Most ugyan nem volt olyan egzotikus rózsavíz-illata, mint öt éve, de az érintését a fiú még mindig lágynak, hívogatónak találta. Bár a ruhája, amit Daniel készített elő neki, inkább takarta, mint kiemelte az alakját, szépsége áthatott a köntösön.

Öt év alatt óriásira tud nőni a sóvárgás, és Annie most közel volt Danielhez, nagyon közel. A karjaiban

tartotta, és óriási volt a kísértés, hogy szorosan magához ölelje. Kérdőn a szemébe nézett, hogy ő is szeretné-e. De Annie addigra már kikapta kezét a kezéből, és a fiú mellé, tartva az illő távolságot, letelepedett a fűbe.

– Köszönöm, hogy megmentettél, mindent köszönök. Mit is mondtál, hogy hívnak?

– Daniel. Daniel Willow.

– Milyen kár, hogy nem találkoztunk korábban, Daniel.

A kijelentés hallatán egy világ omlott össze a fiúban. Azt ugyan tudta magáról, hogy igencsak megváltozott az öt év alatt mind külsőleg, mind viselkedésében, de arra egyáltalán nem számított, hogy Annie nem fogja megismerni. Sokat készült a viszontlátásra, még néhány döcögős verssort is összeeskábált távoli kedveséhez, és titkon remélte, hogy szavai meghallgatásra találjanak. Hirtelen arra gondolt, hogy Annie játszik vele, és próbára akarja tenni.

– Miért, talán nem vagy boldog a férjeddal?

Kicsit meredek húzás volt, de ha játék, akkor legyen játék. Ha pedig Annie tényleg nem tudja róla, hogy kicsoda, legfeljebb megkerüli a választ.

– Ó, a gróf úrral még csak egyetlenegyszer találkoztam, az eljegyzésünk alkalmából, akkor is alig szólt hozzám. Az esküvőt az ő várában tartottuk volna, de a hintóm már nem érkezett meg. A többit te is tudod. Azt mesélték róla, hogy fegyelmezett, kötelességtudó, gazdag úriember, és hogy a legjobb korban van. A harmincöt év lehet, hogy nekik jó kornak számít, de nekem a fele is épp elég lenne. Te hány éves is vagy, Daniel?

Mostmár biztos volt benne, hogy játszanak vele.

– Tizenhét.

– Furcsa, ebben a köpenyben és a szakállban többnek nézel ki. No mindegy. Engem tizennégy éves koromban akartak először férjhez adni. Aztán öt évet várni kellett, mert a gróf úr, szülem első számú jelöltje fontos üzleti útra ment, és csak nemrég tért vissza. Mostmár, úgy tűnik rendeződnek a dolgok.

Miért nem szegültél ellen a szüleid akaratának?

– Elég nehéz túljárni az eszükön, ha egy egész várórség vigyáz az ember ártatlanságára. Persze, azért próbálkoztam, de mindig akadt, aki felhívja a figyelmüket. A „gonosz csábítókat” szertartásosan a várfalról az árokba lökték, és soha nem engedték őket vissza. Nekem pedig nem győzték hangsúlyozni, hogy milyen nélkülözhetetlen a jó házasság családunk fennmaradása és gyarapodása szempontjából. Node eleget beszéltem magamról. Most hallani szeretném a te történetedet.

Daniel kezdett belejönni a játékba.

– A szüleimet korán elvesztettem. Csak egyetlen gyermekkori szerelmem volt, de mivel én faluról jöttem, ő pedig úri leány volt, el kellett válnunk. A fővárosban, ahol harcosnak tanultam, nem leltem igazi társra. Most tűzvarázsló vagyok, és van nemesi címem is. Évek óta keresem azt a lányt, hogy ha szeret még, elvegyem feleségül.

– Milyen megható történet. Bizonyára csodálatos lány lehet, ha ennyire kötődsz hozzá. És mondd, azóta egyáltalán nem találkoztatok?

– Egyszer, egyetlen egyszer, de ő nem ismert fel.

– Bizonyára pocsék érzés lehetett. De látom, nehéz róla beszélned, nem is faggatlak tovább. Inkább azt mondd meg, miért raksz újabb és újabb fát a tűzre? Mármost úgy értem, hogy az imént azt mondtad, tűzvarázsló vagy, tehát a közeledben levő lángok addig és úgy égnék, ahogy te akarod. Akkor viszont miért van szükség a rőzsére?

Daniel igencsak meglepődött a váratlan fordulaton. Már egyre kevésbé hitte, hogy Annie játszik vele. A beszélgetés folyamán épp elégszer lehetőséget adott neki, hogy nevetve kijelentse: „ő győzött”. A fiú egyre inkább úgy érezte, Annie nem játssza meg magát, és valóban elfelejtette. Remélte, hogy sikerül bizonyosságot szereznie, így folytatta a beszélgetést.

– A tűz csak addig ég, amíg van, mi táplálja. A fából és a szénből csak hamu marad, mire kialszanak a lángok. Ha én magam hozom létre a tüzet, akkor belőlem táplálkozik, az én erőm fogy, amíg ég. Több, mint két napja tértünk vissza a barbárok fogságából, de én is csak pár órával előttem ébredtem fel: a tűzvarázslatok teljesen kimerítettek. És majdnem ugyanígy kimerítene, ha itt, ezt a tüzet huzamosabb ideig a saját erőmből kéne fenntartanom, ahelyett, hogy néha-néha rőzsét raknék rá. Mi, tűzvarázslók, legtöbbször természetes tüzeket alkalmazunk, és csak akkor avatkozunk be, ha feltétlenül szükséges.

– Ezek szerint az sem igaz, hogy lángoló fjakkal indultok vadászni?

– Békeidőben semmiképp. Ha épp nincs feladatunk vagy megbízatásunk, olyan életet élünk, mint bármely falusi ember. Az erdőt és a mezőt járjuk, és közönséges íjjal ejtjük el a zsákmányt. Nem sportból és a lakomák miatt vadászunk, mint a főurak, hanem az élelemért, és nem öljük meg fölöslegesen az állatokat. A lángoló fion kívül még számtalan tévhit kering rólunk: sokan azt hiszik, hogy a vérünk megsárgul, amikor varázsolunk; és hogy akkor érezzük magunkat a legboldogabbnak, ha egy óriási máglya közepén órákig sütkérezhetünk; sőt, halálunk pillanatában az egész testünk elég, csak a sárgáspiros köpenyünk marad meg. Remélem, nem fogsz rákérdezni, hogy igazak-e ezek a mendemondák.

– Nyugodt lehetsz. Arra viszont kíváncsi lennék, hogy mikor viszel haza. Úgy érzem, visszatért az erőm, de igazság szerint szívesen töltenék veled pár napot, mert kíváncsi vagyok, hogyan tölti a napjait egy hűsvér tűzvarázsló. Persze, csak ha nem lennék a terhedre.

– Holnap meglátjuk, hogy képes vagy-e lóra ülni. Ha igen, haladéktalanul indulunk. Az út körülbelül öt napig fog tartani. Addig nyílik majd alkalom a vadászatra, és válaszolok majd a kérdéseidre is. Ha viszont úgy érzed, hogy nem bírsz ki öt napot lóháton, maradhatsz még egy kicsit, és üzenek a férjednek, hogy küldjön érted egy hintót, ezúttal dupla őrséggel.

A fiú azt hitte, hogy ezzel végre kiugrasztja a nyulat a bokorból. De Annie-nak nem volt ellenvetése, beleegyezett a mihamarabbi hazaútba. Még pár percig kedélyesen beszélgettek, majd eleredt az eső, így gyorsan eloltották a tüzet, és aludni indultak a kunyhóba. Odakint sötét, újhólas éjszaka volt. A csillagokat fekete fellegek takarták, és a távolból mennydörgés hallatszott, egyre hangosabban. Csakhamar Danielék

tisztását is elérte a vihar. Óriási cseppekben hullott alá az eső, és kék villámok cikáztak mindenfelé.

A kunyhóban egyetlen gyertya világított, de megmegcsappant a fénye, ahogy egy-egy széllelőket utat talált a kéményen keresztül. A gyertya megvilágította az íróasztalon lévő könyveket, és a falon függő tárgyakat, a szoba más részeiben azonban homály uralkodott, lakói csak üggyel-bajjal tudták kényelembe helyezni magukat. Annie először az asztalon lévő nagy könyvről kérdezte Danielt, de csakhamar megakadt a tekintete a falat díszítő vörössárgás medálon.

– Gyönyörű az a nyakék. Hol szerezted?

– Egy ritka ásványból készült, melyet csak a Messzi-hegység bányáiban lehet fellelni. A megmunkálása is különleges, ehhez hasonló medálból alig húsz-harminc van a világon, egytől egyig tűzvarázslók tulajdonában. A színei a tüzet idézik, mágiája a tűzvarázslók összetartozását jelképezi.

Döbbenet és izgatottság érződött a lány hangjából:

– Te magad készítetted, vagy kaptad valakitől?

– Kalandos úton juttam hozzá, még gyermekkoromban. Hosszabb időre elkerült tőlem, majd attól a lánytól kaptam vissza, akit szerettem, az első csókjáért és egy istállóban töltött furcsa estéért emlékre.

– Uramisten, kicsi Dan! Ez nem lehet igaz! – kiáltott Annie, és azonnal talpon termett.

Egy pillanat, egy mélyről előtörő sóhajtás, régen készülő, öt éves csillogás a szemekben. A keze a kezében volt, majd vallán és a derekán. Az ajka az ajkához ért. A kéményből jövő széllelőket eloltotta a gyertyalángot, de ez akkor, ott őket már nem érdekelte. A köntös és az ing földre hullott, és a két ismerős felfedezőútra indult.

A legendák szerint az emberek megjelenése előtt a Földet andrögünök népesítették be. Ezek a négykező, négylábú, kétfejű lények békében, jólétben és boldogságban éltek, mivel egytől-egyig *tökéletesnek* teremtették őket az istenek. Egy nap azonban valaki odafönt megelégtelte a boldogságot. Minden andrögűnt kettévágott a törzsénél fogva, és az így létrejövő kétfélfő, kétkező, egyfejű embereket szétszórta az egész világon.

— — —

Mikor párt keresünk magunknak, nem csak a partnert látjuk a másikban, hanem önmagunkat is keressük benne. Mert mindenkinek van egy párja, akitől a korok hajnalán elválasztották, és akit kutat egész életén át. Róla álmodik, és minden megszólalással a vele való találkozáshoz készül. Vannak, akiket óriási óceánok vagy áthatolhatatlan hegyek választanak el a párjuktól, de néha csak egy várfal, egy ajtó vagy egy hiába várt kedves szó az akadály. Olykor egyedül rajtunk múlik, hogy át merünk-e mászni a falakon.

Ha a legendák igazak, akkor ott, az erdőszéli kunyhóban, egy vihar sújtotta éjszakán egy tökéletes lény volt megszületőben.

Eközben odakint, az erős szélben esőcseppek kopogtak a kunyhó falán, és ahogy erősödött a zápor, úgy vált ez a kopogás pergő zakatolássá. Csakhamar azonban visszatértek a régi, koppanó hangok. Nem is egyszer, hanem háromszor. És nem is az eső okozta őket, hanem valaki állt az ajtó mögött. A köntös és az ing sebtiben viselőre talált. Daniel mécesen gyújtott, és

kinyitotta az ajtót. Egy magas, a harmincas éveiben járó férfi lépett be karddal és pajzzsal a kezében. Bőrig volt ázva, és mind megjelenésével, mind zord hangjával rémisztő benyomást keltett.

– Gróf Gilbert Teslock vagyok, a Teslock-kastély és -dombvidék örököse. Egy bizonyos Daniel Willow-hoz jöttem, hogy megköszönjem a szolgálatait, és átvegyem tőle Annabelle-t, a feleségemet. A fizetséget majd a nagy Kyennarától kapja meg.

— — —

Daniel a szabadban töltötte az éjszakát, kunyhóját az ifjú pár rendelkezésére bocsátotta. A vihar szinte teljesen elmosta a tűzrakóhelyet, és egész éjjel óriási erővel tombolt, mintha csak Daniel háborgó lelke kelt volna életre erdőn és mezőn. A fiú az egyik fa alatt talált menedéket. Nem félt attól, hogy belécsap a villám, mivel nem volt igazán se veszténivalója, se bevégezetlen feladata. Miután nagynehezen sikerült elszenderednie, egy bájos hangú, gyönyörű hercegisasszonnyal álmodott egy boldog estéről és egy szenvedélyes éjszakáról.

Hajnalban belopózott a kunyhójába. A gróf és a grófnő mélyen aludtak. Csendben magához vette az íját, és leakasztotta a falról a medált is. Amilyen hal-kan csak tudott, Annie ágyához lépett, és a nyakéket az asszony keze ügyébe helyezte. Ezután elindult vadászni, hogy friss étellel indulhasson el az ifjú pár.

Egy őr nyomát követte, és csakhamar utólérte egy tisztás közelében. Hosszasan figyelte, de később futni hagyta, mivel fiatal gida volt még. Bár több alvó madarat látott az ágakon, nem vette őket célba, mert egyenlőtlen küzdelem lett volna, hisz' a prédának nem volt lehetősége a menekülésre. Végül a tisztáson ejtett el két nyulat, és az erdőn át hazaballagott. A tüzet ő rakta meg, de a pecsenyesütés feladatát a gróf úrra bízta. Nem váltott sok szót se vele, se a feleségével. Távoltságot tartott, ahogy az illem megkívánta. Közben ők reggeliztek, elment friss vízért a patakhöz.

Mire visszatért, kunyhóját üresen találta, és a gróf úr lova sem volt sehol. Az ágyakat gondosan bevetették, és ki is sepregettek. Az asztalon és a falon minden a helyén volt, egyedül egy vörössárgás medál hiányzott. Daniel megkönnyebbült, hogy talán nem volt hiába.

A nap folyamán egy futár érkezett Kyennarától, és tudatta a fiúval, hogy megtört az idővárás, a tűzvarázslók és a falusiak jól vannak, s nemsokára visszatérnek otthonukba. Daniel üdvözlét küldte a szüleinek, és üzent nekik, hogy majd felkeresi őket, ha eljön az ideje. A többi tűzvarázslóval nem kívánt megismerkedni. Rövid levélben megírta nekik, hogy mi történt a kilenc mozdulatlan év alatt, és honnan várhatóak legközelebbi barbár támadások. Sajnálkozott, hogy „elvesztette” a medálját, és biztosította a tűzvarázslókat, hogy szükség esetén számíthatnak a segítségére.

A elkövetkező három évben a keleti barbárok újabb, a legutóbbinál is átfogóbb hadjáratba fogtak a Királyság ellen, s bár Daniel a határ közelében lakott, őt mintha elkerülték volna az események. Bár harcoknak nevelték, hazáját nem védte a csatákban. *Csak a saját harcodban vegyél részt!* Segített a szüleit és falubéli ismerőseit ismét biztonságba helyezni, ezúttal olyan helyre, melyet nem érhet időcsapda.

Három évnyi harc után a Királyság serege – a tűzvarázslók aktív közreműködésével – döntő csapást mért a betolakodókra, és újabb három év alatt megszerezte a keleti barbár területek jókora részét. *Minden élethalál-harc pusztítás. Nem csak úgy győzheted le az ellenfeled, hogy megsemmisíted.* Danielnek nem voltak ellenfelei, akit le kellett volna győznie. Őt magát mindössze egyszer támadták meg, nem messze az otthonától, de a vízesésnél megszabadult üldözőitől. A tájat jobban ismerte, mint a tenyerét. A levelek susogásából és a madarak hangjából szinte mindig előbb észrevette a hozzá közeledőket, rendszerint elég korán ahhoz, hogy ő dönthesse el, akar-e találkozni velük.

Mindennapjai békében teltek. Egy kunyhóban lakott az erdő mellett, íját és kését szinte csak a napi élelem beszerzésére használta. Ritkán vállalt el megbízásokat, és nem szívesen szítozott fel vagy lohasztott le lángot, noha minden tudása és képessége megvolt rá. Remeteéletet élt, kunyhóját a megbízók is alig-alig látogatták. Szobájának falát éveken át egy vidám, vörösessárgás medált viselő grófnő képe díszítette.

A falvakban azt rebesgetik, hogy a tűzvarázslók csodákra képesek. Lángba tudnak borítani bármit, és meg is tudják fékezni a lángokat. Fémtárgyakat képesek felhevíteni és lehűteni, továbbá el tudnak tűnni és meg tudnak jelenni egy embernagyságú tűz közepén. Mindez bámolatba ejti az egyszerű embereket.

A mendemondák azonban hallgatnak a legfontosabb dolgokról. A tűzvarázslók magányosan élnek. Ritkán kötnek barátságot, és ritkán nevelnek rózsát a kertükben. Mert a tűz nem játék. Se az, ami a kandallóban ég, se az, ami a lelkeket hevíti.

*1999. augusztus 11. – 1999. szeptember 9. 13:20
Budaörs, Magyarország.*